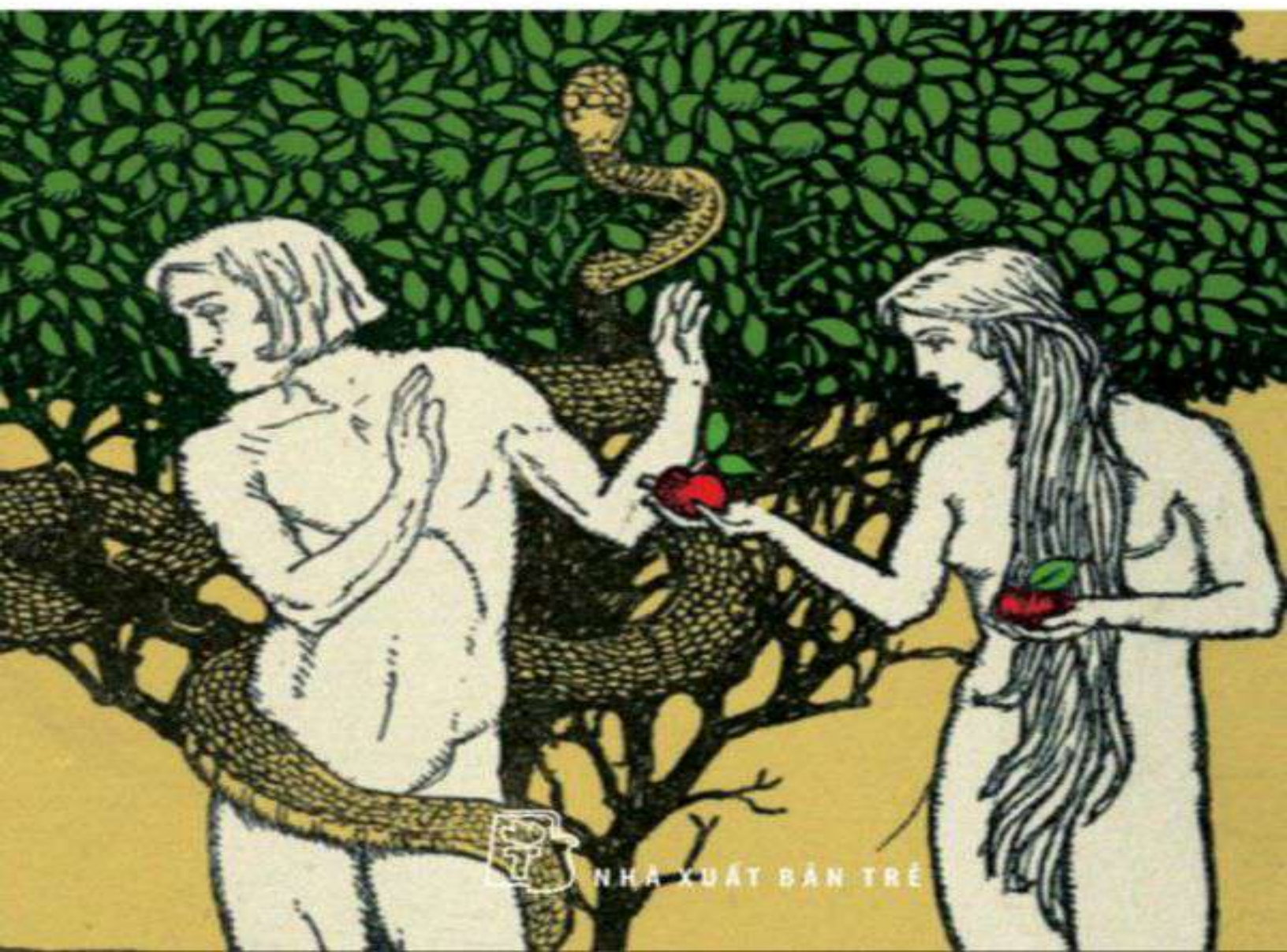

MARK TWAIN

Thật kỳ tình yêu

~ Nàng ở đâu, nơi đó là thiên đường ~

Minh họa: LESTER RALPH

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

MARK TWAIN

Nhật ký tình yêu

~ Nàng ở đâu, nơi đó là thiên đường ~

Minh họa: LESTER RALPH

Người dịch: Nguyễn Tuấn Việt

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

Thông tin sách

Tên sách: Nhật ký tình yêu - nàng ở đâu, nơi đó là thiên đàng

Nguyên tác: Eve's Diary

Tác giả: Mark Twain

Minh họa: Lester Ralph

Người dịch: Nguyễn Tuấn Việt

Nhà phát hành: NXB Trẻ

Nhà xuất bản: NXB Trẻ

Khối lượng: 200g

Kích thước: 12 x 20 cm

Ngày phát hành: 02/2014

Số trang: 120

Giá bìa: 95.000đ

Thể loại: Tiểu thuyết Lãng mạn

Thông tin ebook

Nguồn: <http://tve-4u.org>

Type+Làm ebook: thanhbt

Ngày hoàn thành: 06/11/2016

Dự án ebook #256 thuộc Tủ sách BOOKBT

Giới thiệu

Khi yêu một người, bạn có bao giờ cảm nhận được thiên đàng khi ở bên người ấy? Bạn có bao giờ thắc mắc tình yêu của mình có khác những tình yêu khác trên thế gian này? Và tình yêu có là bất tử? Câu chuyện tình lãng mạn được viết dưới dạng nhật ký của thiếu nữ đầu tiên trên thế gian - nàng Eve - qua ngòi bút của đại danh hào Mark Twain và nét vẽ tài hoa của Lester Ralph sẽ minh chứng cho bạn thấy: tình yêu bất tử.

Sự trong sáng, ngây thơ và lãng mạn của một thiếu nữ từ thuở hồng hoang được Mark Twain diễn đạt tự nhiên, hóm hỉnh mà sâu sắc. Sự khám phá thế giới của loài người, cách phân tích sự khác biệt bất biến trong tâm lý đàn ông - đàn bà về bản chất từ lúc sơ khai cho thấy sự tài hoa của Mark Twain. Cảm xúc của người đọc càng cô đọng hơn ở câu kết của truyện:

Nàng ở đâu, nơi đó là thiên đàng.

Tác phẩm không chỉ cuốn hút ở đó, nó thật sự hấp dẫn qua nét vẽ quá ư lãng mạn, quá ư bay bổng và quá ư sắc sảo của họa sĩ Lester Ralph. Tuy gây tranh cãi vì những bức tranh minh họa Adam và Eve trong “tràng phục thiên nhiên” khi mới phát hành lần đầu tiên năm 1906 tại Mỹ, nhưng chính những bức tranh minh họa chân thật và không hề vướng nét thô tục đó sau này đã được nhìn nhận tính thẩm mỹ và đã làm nên sự hấp dẫn cho câu chuyện tình của thiếu nữ và chàng trai đầu tiên trên thế gian này.

Với chủ đề tình yêu và hình vẽ tuyệt đẹp, sách rất phù hợp để làm quà tặng nhân lễ Tình Nhân của những người trưởng thành sẽ, đang, và đã yêu nhau.

Nhật ký tình yêu

Nàng ở đâu, nơi đó là thiên đường

Nhật ký Eva

thứ Bảy

Bây giờ ta đã gần một ngày tuổi.

Ta đến từ hôm qua. Ta cảm thấy như thế. Chắc phải là thế thôi vì có một ngày trước-hôm-qua mà ta không có mặt ở đó. Hay ta quên rồi nhỉ? Biết đâu nó đã diễn ra mà ta không để ý. Tốt thôi, giờ đây ta sẽ rất lưu tâm. Nếu có một ngày nào đó trước-hôm-qua thì ta sẽ ghi lại. Đó là một cách khởi đầu đúng đắn và không làm rối tung các ghi chép. Linh tính mách bảo ta sẽ có ngày nào đó những chi tiết ấy trở nên rất quan trọng. Bởi lẽ ta cảm thấy mình giống như một thí nghiệm, ta cảm thấy mình giống hết một thí nghiệm, không ai cảm thấy giống thí nghiệm như ta đâu. Cho nên ta quả quyết rằng TA chính là vậy đó: chỉ là một thí nghiệm không kém không hơn.

Nhưng nếu ta là một thí nghiệm thì liệu ta có là toàn bộ thí nghiệm đó? Không, ta nghĩ là không. Ta nghĩ phần còn lại của thí nghiệm cũng chỉ là

một phần của nó. Còn ta mới là phần chính, nhưng ta nghĩ phần kia cũng chẳng kém phần quan trọng. Vị thế của ta có bền vững không, hay ta phải canh giữ nó, chăm chút nó? Có lẽ là chăm chút. Linh tính mách bảo ta phải luôn thận trọng với sự kiêu hãnh. [Đó là một câu hay, ta nghĩ thế.]

Hôm nay mọi thứ đều tốt đẹp hơn hôm qua. Trong cơn vội vã kết thúc ngày hôm qua, những ngọn núi đã bị bỏ lại vương vãi, những đồng bằng bị chất

chồng rác rưởi và những thứ phế thải, nhiều đến mức diện mạo của chúng trở nên thật ngán ngẩm. Không nên quá vội vàng với những công trình nghệ thuật thanh cao và hoàn mỹ. Như vậy thế giới tráng lệ này mới trở thành một công trình thanh cao và hoàn mỹ vô song. Chắc chắn nó sẽ tuyệt vời, gần như là hoàn hảo, bất chấp sự ngắn ngủi của thời gian.

Có quá nhiều ngôi sao ở một số nơi, trong khi nơi khác thì lại thiếu, nhưng chắc chắn điều đó có thể sửa chữa lại từ bây giờ. Đêm qua Mặt trăng đi đâu đó. Nó trượt ra khỏi chỗ mọi khi. Một mất mát lớn! Nghĩ đến nó mà trái tim ta tan nát. Không một vật trang trí nào có thể sánh với nó về vẻ đẹp và sự hoàn thiện. Lẽ ra nó phải được cột chắc hơn. Giá như nó trở lại thì hay biết bao nhiêu.

Dĩ nhiên, chẳng ai biết nó đi đâu. Hơn nữa, nếu ai đó bắt được nó thì kẻ ấy hẳn sẽ giấu nó đi. Ta biết điều đó bởi vì nếu là ta thì ta cũng sẽ giấu. Ta tin

rằng trong mọi chuyện khác ta nhất định sẽ trung thực. Nhưng ta cũng bắt đầu nhận ra tính cách chính yếu của ta chính là duy mỹ, sự đam mê cái đẹp. Tin cậy vào ta thì sẽ chẳng hay lắm đâu nếu Mặt trăng thuộc về một kẻ khác và kẻ đó không biết ta đang nắm giữ nó. Ta có thể trao trả Mặt trăng ta tìm thấy vào ban ngày, bởi lẽ ta sợ ai đó bắt gặp. Nhưng nếu ta tìm thấy nó lúc tối trời, ta tin chắc sẽ tìm ra một lý do để không hé răng về nó. Vì ta yêu Mặt trăng. Nó đẹp quá, thơ mộng quá. Ta ước chi có năm sáu Mặt trăng. Khi đó ta sẽ không đi ngủ. Ta sẽ nằm bên bờ nước rêu phong, ngắm nhìn chúng mà không bao giờ chán.

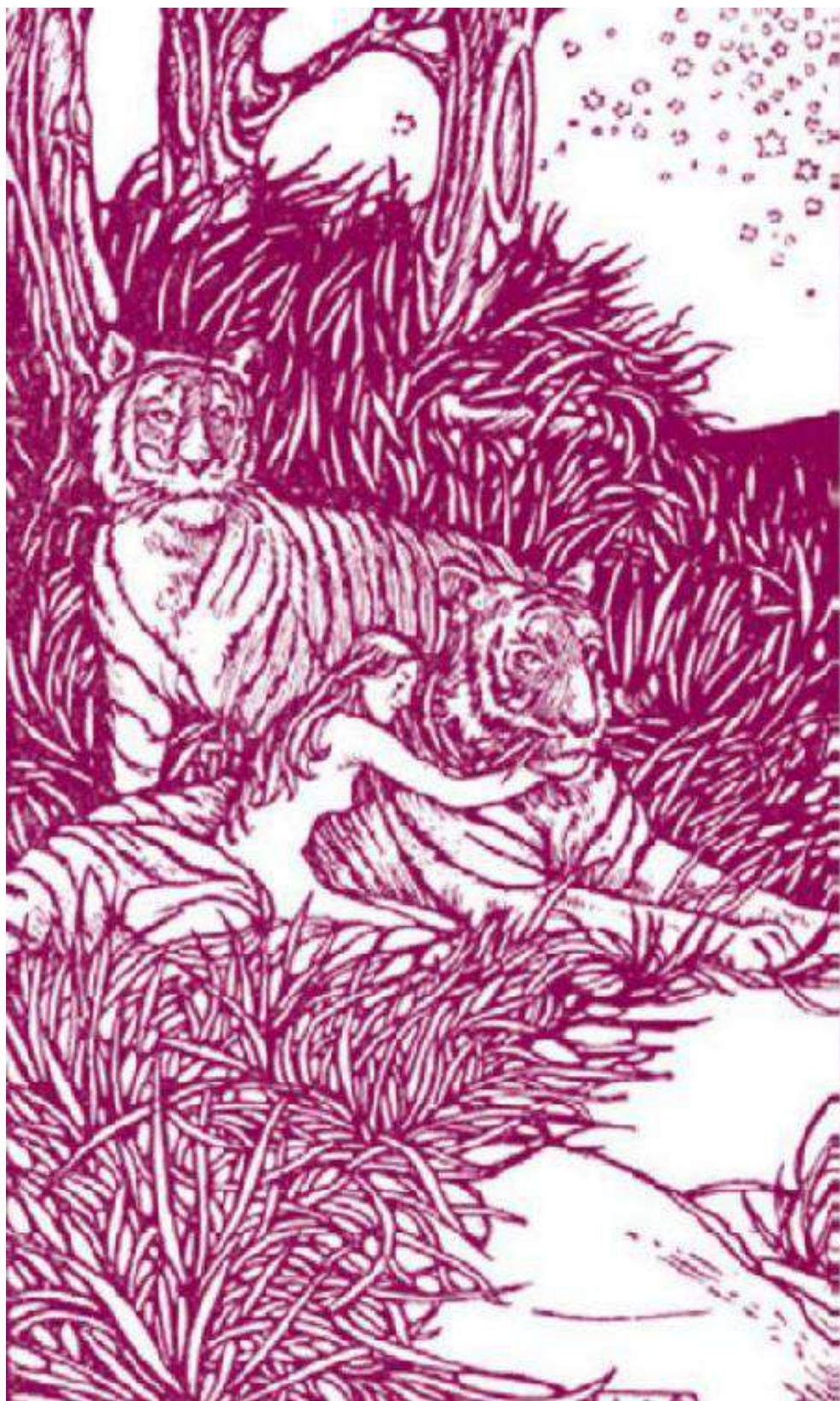
Các ngôi sao cũng tuyệt. Giá như ta có vài ngôi sao để gài lên mái tóc. Nhưng ta nghĩ chuyện đó khó mà thành. Mọi người sẽ ngạc nhiên khi biết

chúng xa xôi đến cỡ nào, bởi lẽ trông chúng đâu xa xôi như thế. Đêm qua, khi chúng hiện ra, ta dùng cây sào định khều vài ngôi sao cho chúng rơi xuống, nhưng ta với mãi vẫn không tới, và điều đó khiến ta ngạc nhiên lắm. Rồi ta thử ném chúng cho đến khi mỏi rã rời mà chẳng trúng sao nào. Đó là vì ta thuận tay trái và ta nhắm ném lại quá tồi. Ngay cả khi ta nhắm ngôi sao mà ta không định tóm, ta vẫn cứ hụt hoài, mặc dù đã vài lần xém trúng. Ta nhìn thấy cái vệt đen của hòn đất khi nó lao nhanh giữa những chòm sao vàng, dễ đến năm bảy chục lần mà chẳng được việc gì. Có lẽ ta cố thêm chút nữa thì sẽ tóm được chẳng?

Cho nên ta đã khóc một chút. Ta nghĩ ở tuổi ta thì điều đó cũng tự nhiên thôi mà. Sau một lúc nghỉ ngơi, ta lấy chiếc rổ rồi lên đường đi đến vành

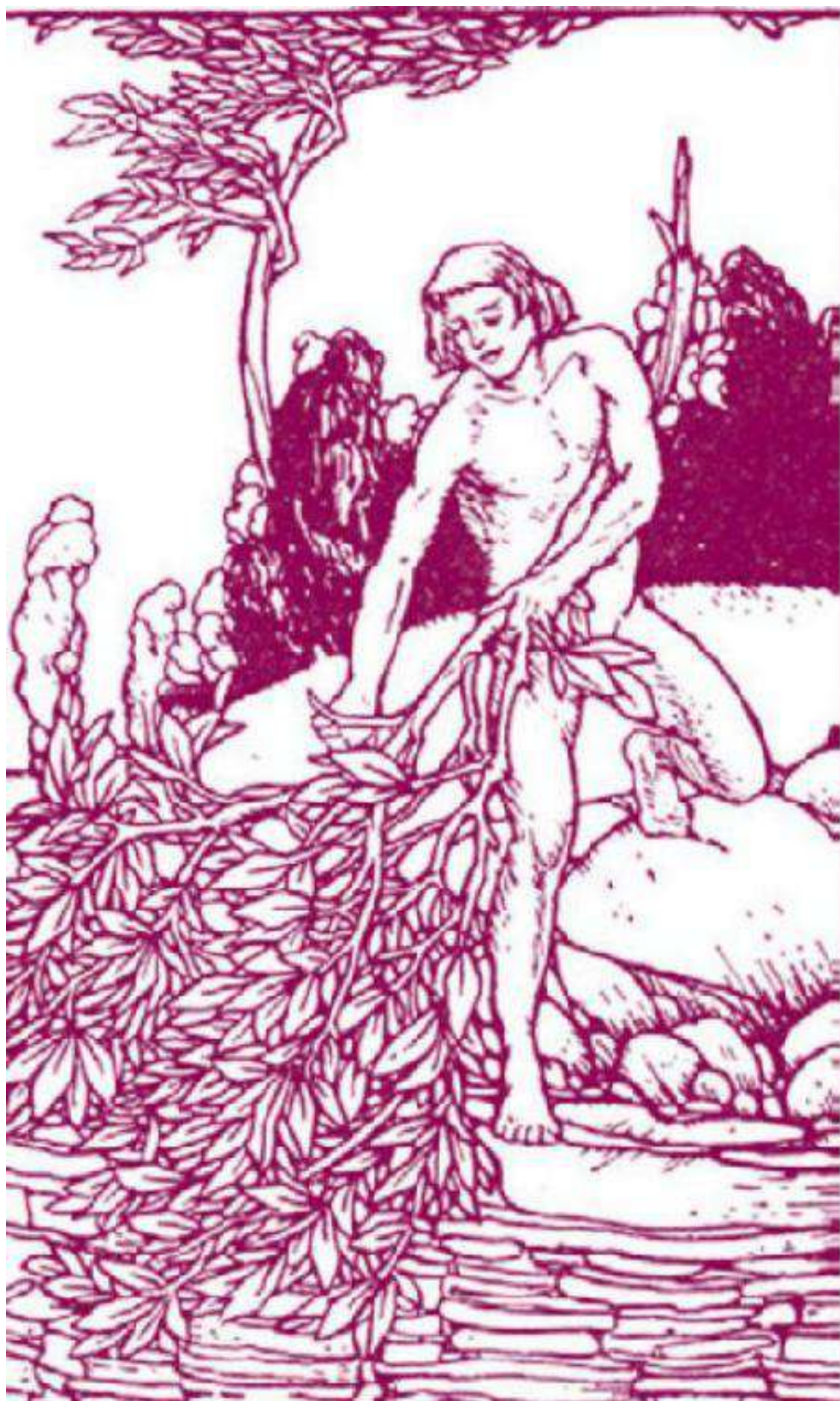
cong, nơi các ngôi sao ở gần sát mặt đất và ta có thể dùng tay để tóm chúng. Dù sao điều đó cũng tốt hơn vì ta có thể nâng niu đón lấy chúng mà không làm chúng vỡ. Nhưng chúng ở xa hơn ta tưởng, và cuối cùng ta phải đành bỏ cuộc. Ta mệt quá, đôi chân không lê thêm nổi bước nào nữa. Mà chân ta thì lại rất, đau hết sức đau.

Ta không về nhà được nữa rồi. Nhà ta ở quá xa mà trời thì trở lạnh. Nhưng ta gặp vài con cọp và ta nép vào chúng, thấy ấm áp vô cùng. Hơi thở của

chúng ngọt ngào và dễ chịu vì chúng sống nhờ ăn dâu. Ta chưa từng thấy cọp, nhưng ta nhận ra chúng qua những vết sọc. Giá như có một bộ da như thế, ta sẽ làm ra một chiếc áo khoác thật đáng yêu.

Hôm nay, ta đã ý thức rõ hơn về khoảng cách. Ta háo hức với từng vật đẹp mà ta với lấy trong bàn hoàng. Đôi khi chúng ở quá xa, và đôi khi chúng chỉ cách ta một tắc rưỡi nhưng trông cứ như ba bốn tắc... và hời ôi, chúng nằm xen lẫn với những cành gai! Ta rút ra bài học và tạo ra trong đầu một định đề, định đề đầu tiên của ta: CẢM GIÁC ĐAU GẮN VỚI GAI. Ta nghĩ đó là một định đề rất tốt cho người trẻ.

Chiều qua, ta đi theo một Thí nghiệm khác, cố giữ khoảng cách để coi xem nó là gì. Nhưng ta không thể nào nghĩ ra. Chắc đó là một người đàn ông. Ta

chưa thấy đàn ông bao giờ, nhưng Thí nghiệm này có vẻ là như thế, ta tin chắc nó phải là như thế. Ta thấy hiếu kỳ về nó hơn bất kỳ con thằn lằn nào. Hẳn nó là thằn lằn, ta nghĩ phải thế thôi, vì nó có mái tóc nhếch nhác, có đôi mắt xanh, trông giống như thằn lằn. Nó không có eo, thân hình hệt như củ cà rốt. Khi đứng, nó trụ rất vững chãi. Cho nên ta nghĩ nó là thằn lằn, mặc dù nó có lẽ là một công trình.

Thoạt tiên, ta sợ nó. Ta dợm chạy khi nó quay đầu lại, vì ta nghĩ nó sẽ rượt theo ta. Nhưng dần dần ta thấy nó chỉ cố đi thoát, nên sau đó ta không rụt rè

nữa mà bám theo nó trong suốt nhiều giờ liền, giữ khoảng cách chừng hai mươi mét ở phía sau. Điều này làm cho nó bồn chồn và khó chịu. Cuối cùng, nó lo quá nên leo lên một ngọn cây. Ta chờ đợi hơi lâu rồi bỏ cuộc, về nhà.

Hôm nay cũng vậy. Ta lại khiến cho nó phải trèo cây.

Chủ nhật

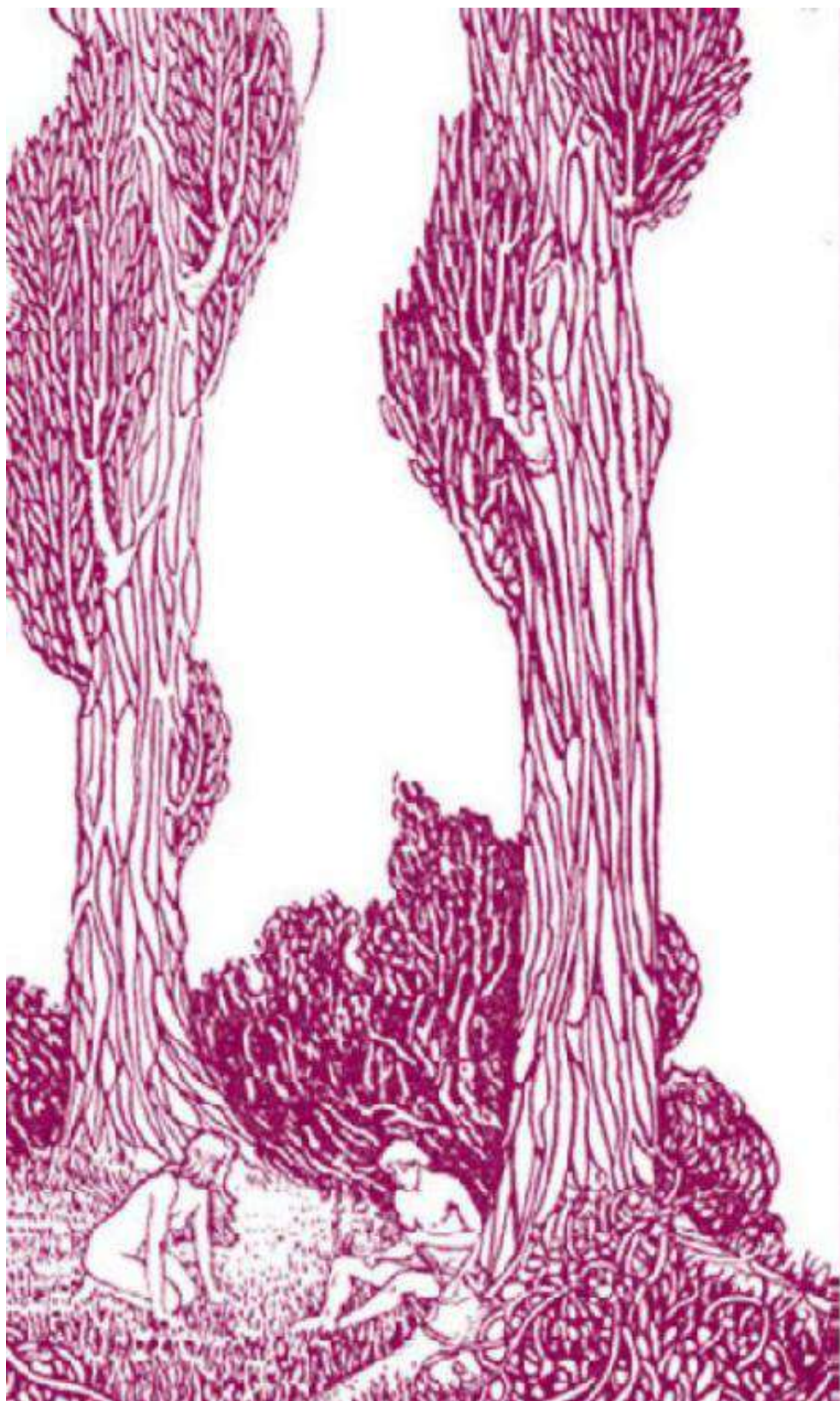
Nó vẫn ở trên đó. Nghỉ ngơi, chắc vậy. Nhưng đó là sự lẩn tránh: Chủ nhật đâu phải là ngày nghỉ. Thứ bảy mới được chọn làm ngày nghỉ. Nó nhìn ta như một sinh vật quan tâm đến nghỉ ngơi hơn bất cứ việc gì khác. Nghỉ ngơi nhiều khiến ta cũng thấy mệt. Ta mệt vì cứ ngồi quanh quẩn đó, đôi mắt nhìn lên cây. Ta tự hỏi để làm gì vậy nhỉ? Mà ta cũng chưa từng thấy nó làm một việc gì.

Đêm qua họ trả lại Mặt trăng khiến ta mừng KHÔN XIẾT! Ta nghĩ họ cũng tử tế ra phết. Mặt trăng lại trượt xuống, biến mất, nhưng ta không đau lòng nữa. Đâu cần phải lo lắng khi ta đã có những người láng giềng tốt. Họ sẽ trả lại nó thôi mà.

Ước chi ta làm được gì đó để chứng tỏ lòng biết ơn. Ước chi ta gửi tặng họ được vài ngôi sao. Chúng ta dư dả sao quá mà. Ý ta nói là ta chứ không

phải chúng ta. Bởi lẽ ta biết thừa con thằn lằn đó nào quan tâm gì đến mấy thứ ấy. Thăm mý của nó kém lắm, và nó cũng chẳng tử tế gì. Hôm qua, khi ta đến đó vào lúc chạng vạng, nó đã trèo xuống, tìm cách bắt mấy con cá đốm đang nô đùa trong ao. Ta phải chọi đất để đuổi nó leo lên cây, không quấy rầy bọn cá nữa. Ta bắn khoản chẳng biết VIỆC BẮT CÁ ĐÓ có phải là niềm vui của nó không? Nó có trái tim không nhỉ? Nó có đồng cảm với những sinh vật bé nhỏ đó không? Có thể nào nó được thiết kế, được tạo ra để làm cái công việc ác độc đó? Nó có vẻ như thế. Một trong những hòn đất trúng vào sau tai nó, và nó đã dùng đến tiếng nói. Ta rợn hết cả người vì đó là lần đầu tiên ta nghe thấy tiếng nói khác với tiếng của ta. Ta không hiểu những từ ngữ, nhưng chúng có vẻ cũng diễn cảm ghê lắm.

Khi phát hiện ra nó nói được, ta cảm thấy có một mối quan tâm mới mẻ đối với nó, bởi lẽ ta thích nói chuyện lắm. Ta nói suốt ngày, nói cả trong giấc

ngủ vì ta là một người thú vị mà. Nhưng nếu có ai đó để nói chuyện thì ta sẽ còn thú vị hơn gấp đôi, và nếu muốn, ta có thể nói hoài, nói mãi.

Nếu con thằn lằn đó là đàn ông thì ta không thể gọi nó là NÓ, đúng không nào? Nghe không được thuận tai lắm nhỉ? Ta nghĩ phải gọi nó là CHÀNG. Ta nghĩ phải gọi thế. Được rồi, ta sẽ xem nó như đàn ông và gọi nó bằng chàng cho đến chừng nào nó thành ra thứ gì khác. Như vậy sẽ thuận tiện hơn vì ta còn quá nhiều thứ chưa chắc chắn.

Chủ nhật tuần sau

Suốt tuần rồi ta lảng vảng quanh chàng, tìm cách để làm quen. Ta phải mở lời vì chàng rất rụt rè, nhưng ta đâu có màng. Chàng có vẻ vui vui khi có ta xung quanh. Rất nhiều lần, ta đã dùng từ “chúng ta” thân mật hơn, vì chàng có vẻ sung sướng khi được gộp trong đó.

thứ Tư

Giờ đây, chúng ta đang rất ổn, càng lúc chúng ta càng quen thân nhau hơn. Chàng không tránh mặt ta nữa, đó là một dấu hiệu tốt, và điều đó cho thấy chàng thích có ta ở bên cạnh. Điều đó khiến ta thấy dễ chịu. Ta tìm mọi cách để giúp đỡ chàng và làm chàng quan tâm đến ta hơn.

Một, hai ngày qua, chàng trao cho ta toàn bộ công việc đặt tên cho mọi thứ. Đó là cả một sự nhẹ nhõm đối với chàng vì chàng chẳng có năng khiếu

trong việc đó, và rõ ràng chàng đã tỏ ra rất biết ơn. Chàng chẳng tài nào tìm ra được một cái tên hợp lý, nhưng ta không để chàng nhận ra khiếm khuyết này của chàng. Khi một tạo vật mới xuất hiện, ta đặt ngay cho nó một cái tên, trước cả khi chàng có thời gian để chìm vào sự im lặng lúng túng. Ta không có cái khiếm khuyết đó. Ngay giây phút mắt ta chạm vào một con vật, ta đã biết nó là gì. Ta không mất một phút giây suy nghĩ nào. Cái tên đúng lập tức tuôn ra, cứ như đó là sự cảm hứng, chắc chắn là như vậy, vì ta biết nó không có trong đầu ta mới nửa phút trước đây. Hình như ta nhận biết được mọi con vật chỉ dựa theo hình dáng và hành vi của nó.

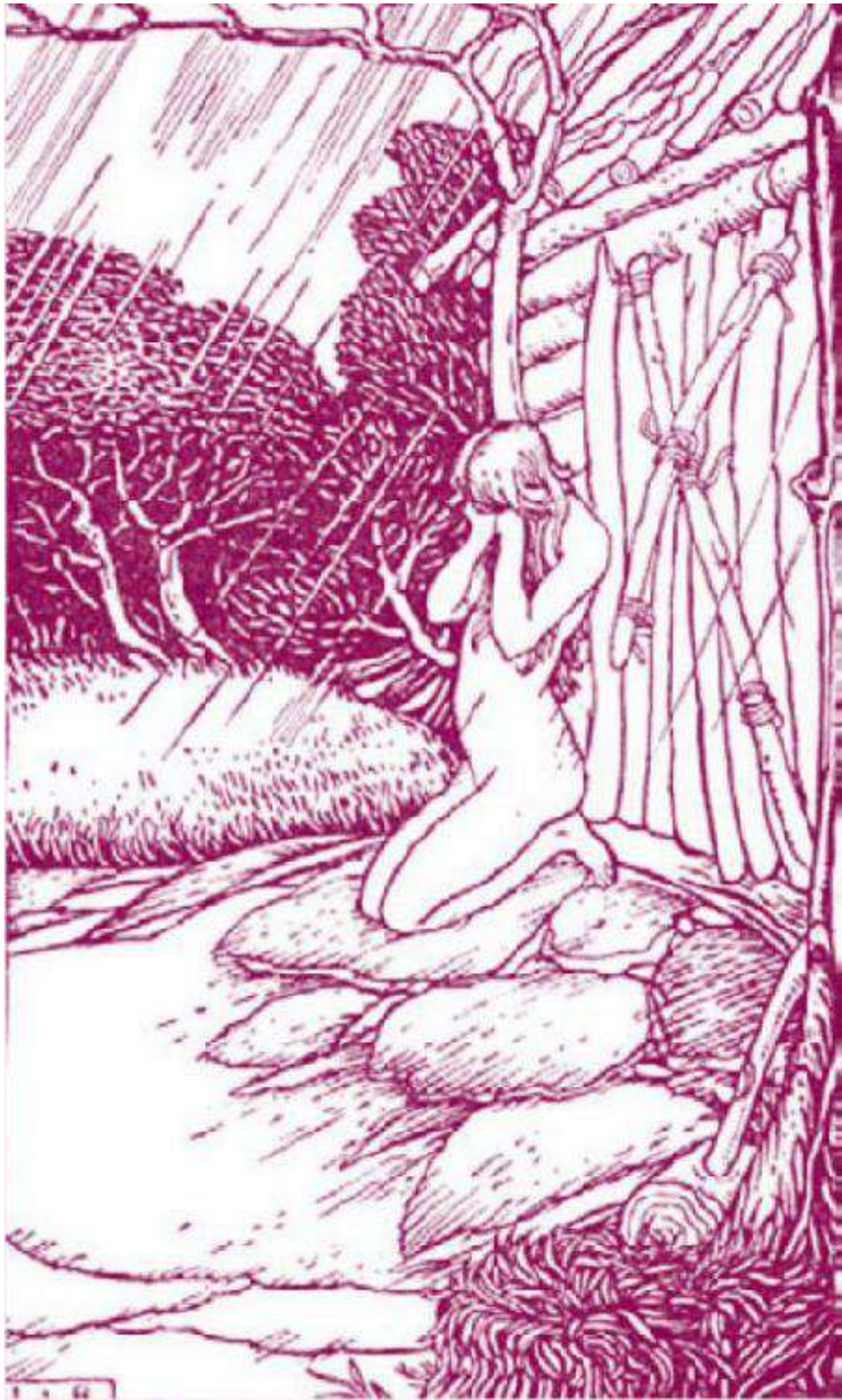

Khi con khủng long đi ngang qua, chàng nghĩ đó là con mèo rừng. Ta thì thấy được ngay qua mắt nó. Nhưng ta đã cứu giúp chàng. Và ta thận trọng cư xử theo cách không làm cho sự kiêu hãnh của chàng bị tổn thương. Ta chỉ nói ra những lời ngạc nhiên thú vị một cách thật tự nhiên, chứ không theo lối truyền đạt thông tin, dạng như, “Này nhé, đây là con khủng long!”. Ta cắt nghĩa - mà như không cắt nghĩa - bằng cách nào ta biết đó là con khủng long. Ta nghĩ chàng có thể hơi tự ái vì ta biết con vật đó trong khi chàng thì không, nhưng rõ ràng là chàng rất ngưỡng mộ ta. Điều đó thật ngọt ngào, và ta cứ rạo rức nghĩ ngợi suốt về nó trước khi vào giấc ngủ. Một chuyện thật nhỏ bé có thể mang lại cho chúng ta biết bao nhiêu hạnh phúc nếu ta gắng thực hiện!

thứ Năm

Lần đầu tiên ta buồn. Hôm qua, chàng đã tránh mặt ta, hình như chàng không muốn nói chuyện với ta nữa. Ta không thể tin nổi, chắc có lầm lẫn nào đây. Ta rất thích ở bên chàng, ta thích nghe chàng nói, vậy có sao chàng không tốt với ta khi ta chẳng làm gì sai? Nhưng đó lại là sự thật, vì vậy ta bỏ đi, ngồi một mình ở nơi ta thấy chàng lần đầu vào buổi sáng hai ta được tạo ra. Hồi đó ta chưa biết chàng là gì và còn hờ hững với chàng. Nhưng giờ đây, đó là nơi ta than khóc, mọi thứ nhỏ nhặt nhất đều nói về chàng khiến tim ta đau nhói. Ta không hiểu rõ lắm vì sao, bởi lẽ đó là một cảm xúc mới. Ta chẳng có chút kinh nghiệm nào, và đó là một bí ẩn hoàn toàn mà ta không thể làm sáng tỏ.

Nhưng khi đêm xuống, ta không sao chịu nổi nỗi cô đơn. Ta mò về cái nơi trú thân chàng mới xây để hỏi chàng ta đã làm gì sai và ta phải làm thế nào

mới mong hàn gắn lại, lấy lại sự tử tế của chàng. Nhưng chàng đã bỏ mặc ta trong mưa... và đó là lần đầu tiên ta biết buồn.

Chủ nhật

Giờ đây mọi sự lại êm đẹp. Ta thấy thật hạnh phúc. Nhưng những ngày ấy thật nặng nề. Ta cố không nghĩ về chúng nữa.

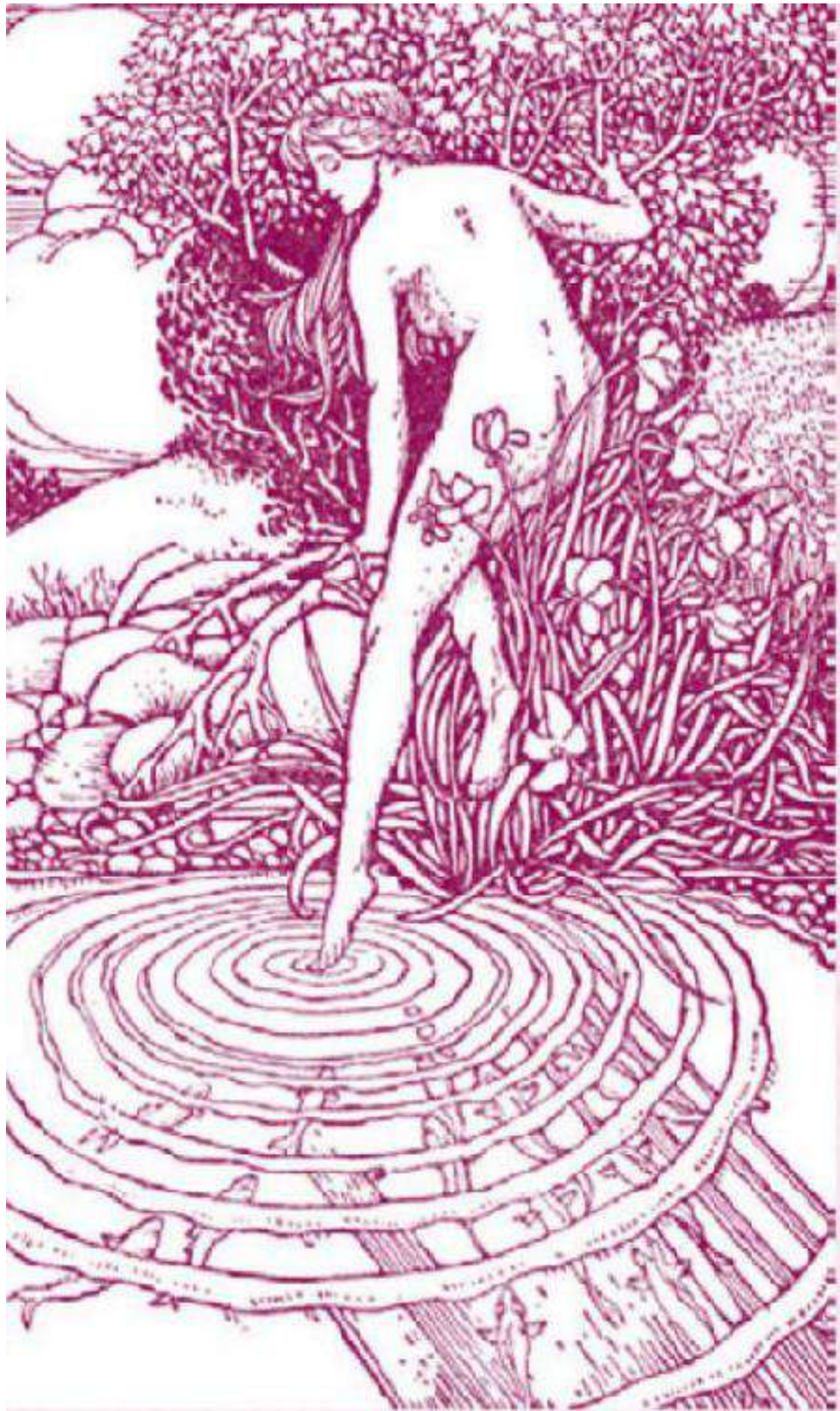
Ta tìm cách hái cho chàng ít táo, nhưng ta vẫn không học được cách ném táo. Tuy không thành, nhưng ta nghĩ thiện ý của ta sẽ làm cho chàng vui. Những trái táo ấy bị cấm, và chàng nói ta có thể sẽ gặp nạn. Nhưng ta gặp nạn để chàng vui thì gặp nạn có sá gì?

thứ Hai

Sáng nay ta nói cho chàng biết tên ta, hy vọng chàng sẽ quan tâm đến nó. Nhưng chàng chẳng quan tâm. Nếu chàng nói cho ta biết tên chàng thì ta hẳn sẽ quan tâm lắm lắm. Ta nghĩ nó sẽ nghe êm dịu trong tai ta hơn bất cứ mọi âm thanh nào.

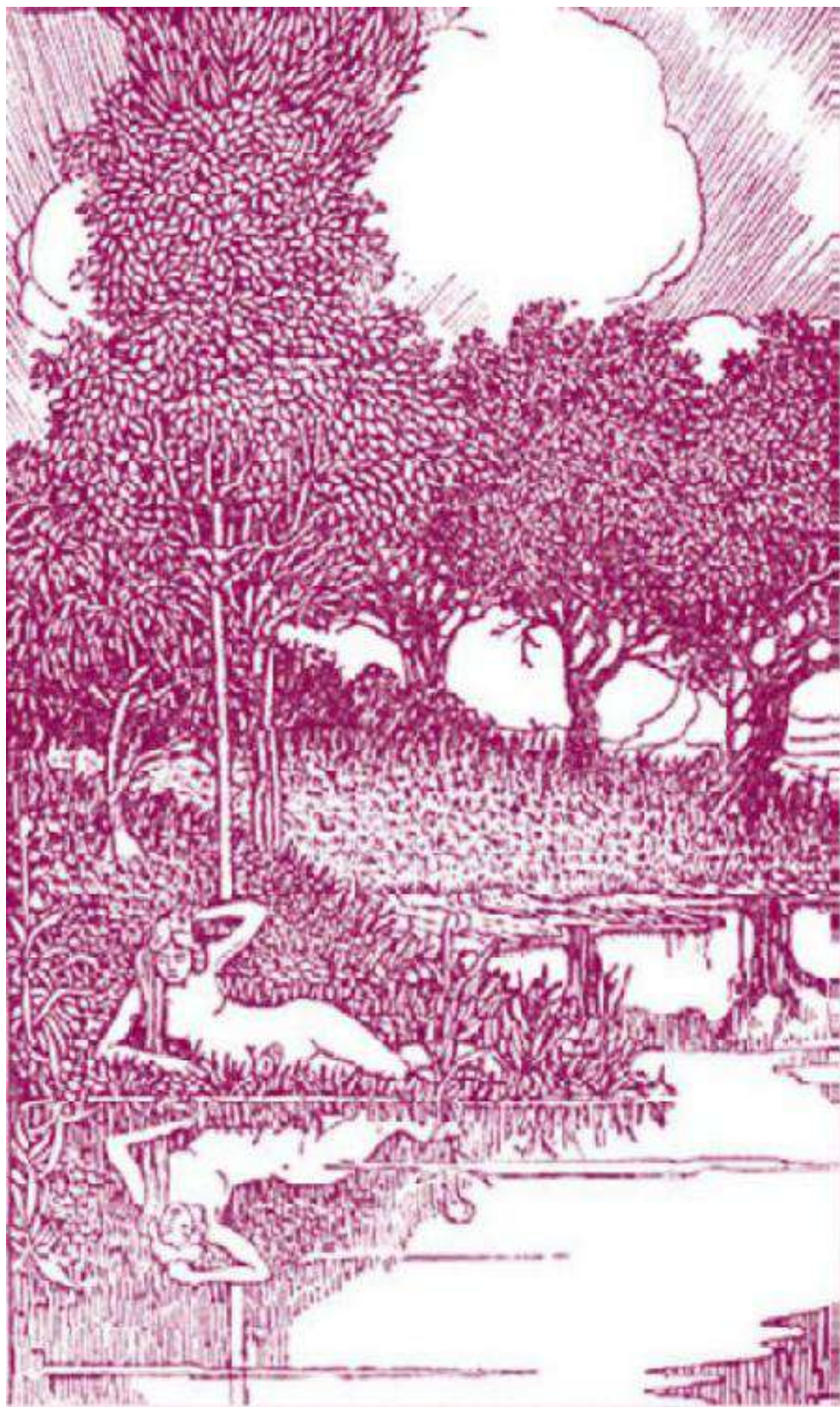
Chàng nói rất ít. Có lẽ vì chàng không thông minh nhưng lại quá nhạy cảm nên muốn che giấu điều đó. Chàng cảm thấy như vậy thì thật là đáng tiếc, vì thông minh có là cái gì đâu. Giá trị nằm cả ở trái tim. Ước chi ta làm cho chàng hiểu trái tim yêu thương chính là sự giàu có, giàu có vô cùng. Không có nó, dù cho nhiều trí tuệ thì vẫn cứ nghèo nàn.

Dù kiệm lời, chàng vẫn có một lượng từ vựng đáng kể. Sáng nay, chàng đã dùng một từ hay đến ngạc nhiên. Hiển nhiên, chàng cũng biết nó hay, vì sau đó chàng ngẫu nhiên nhắc lại nó đến hai lần. Đó là một nghệ thuật ngẫu nhiên, nhưng nó cũng cho thấy chàng có một khả năng nhận thức nhất định. Hạt mầm đó rồi đây chắc chắn sẽ lớn lên nếu như được chăm bón tốt.

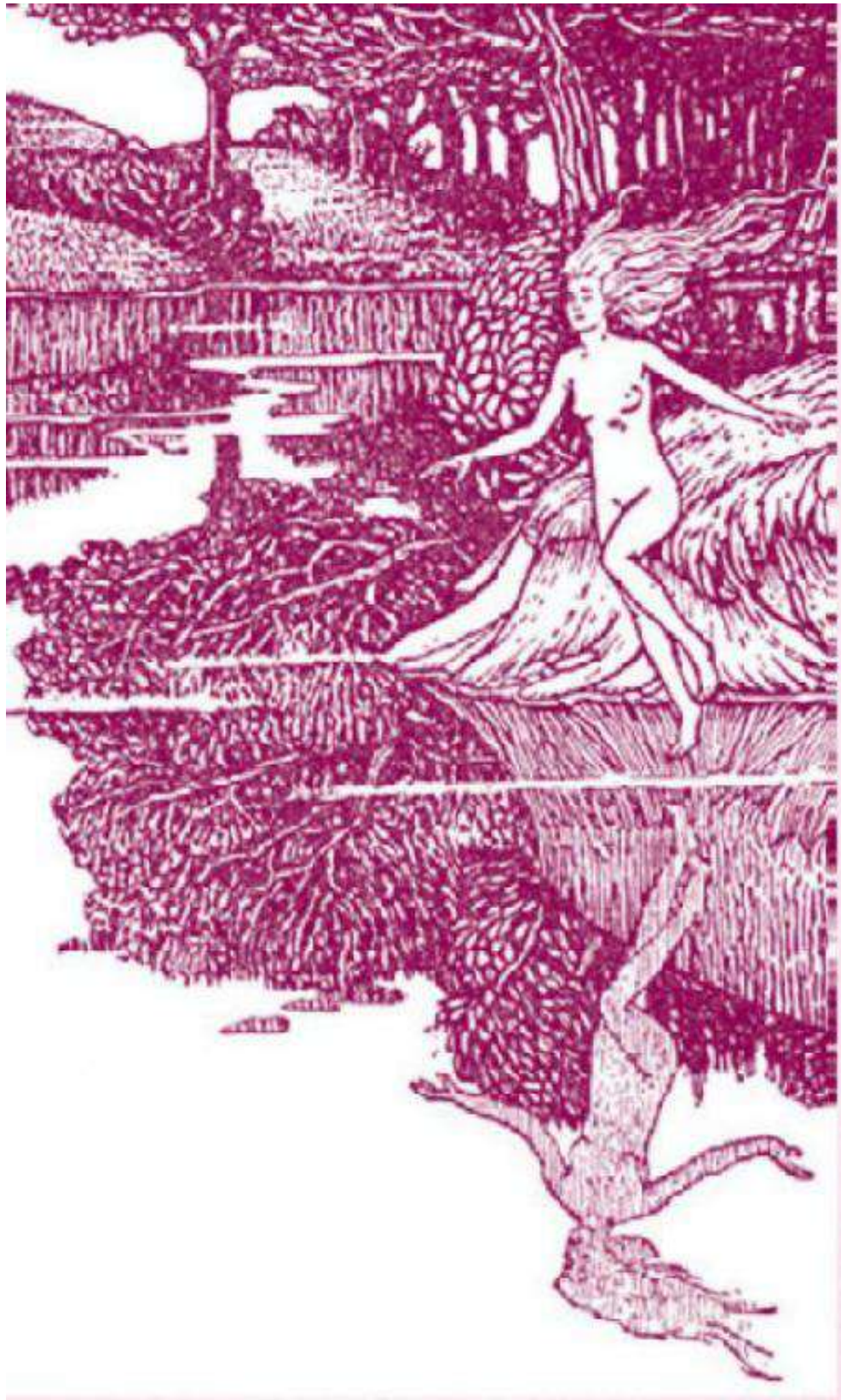
Chàng lấy từ đó ở đâu ra vậy nhỉ? Ta chưa bao giờ dùng đến nó kia mà.

Không, chàng không quan tâm đến tên ta. Ta cố giấu nỗi thất vọng, nhưng hình như chẳng thành công. Ta bỏ đi, ngồi bên bờ rêu phong, chân ta khuấy trong nước. Đó là nơi ta đến mỗi khi ta khát khao bầu bạn, muốn tìm được ai đó để ta nhìn, ai đó để ta nói.

Cái thân hình trắng trẻo dễ thương in bóng trên mặt nước kia là không đủ cho ta, nhưng nó vẫn là gì đó, mà gì đó thì dầu sao cũng tốt hơn cô quạnh. Nó nói khi ta nói, nó buồn khi ta buồn, nó an ủi ta bằng sự cảm thông, nó nói, “Đừng buồn nữa, hỡi cô gái đáng thương, ta sẽ là bạn của mi.” Nó QUẢ là bạn tốt của ta, bạn duy nhất của ta, người chị em của ta.

Lần đầu tiên nó bỏ rơi ta! Ôi, ta sẽ không bao giờ quên việc này. Không bao giờ, không bao giờ. Trái tim ta nặng trĩu! Ta nói, “Cô ấy là tất cả những gì ta có, và nay cô ấy đã bỏ ta ra đi!” Trong tuyệt vọng, ta nói tiếp, “Hãy vờ đi, hỡi trái tim của ta. Ta không thể chịu đựng được cuộc sống này thêm nữa!” Rồi ta úp mặt trong đôi bàn tay, không gì có thể an ủi ta nữa rồi. Nhưng sau một hồi, khi ta bỏ tay ra, nó đã trở lại kia rồi, trắng ngần, rạng rỡ, xinh tươi. Và ta lao vào vòng tay của nó!

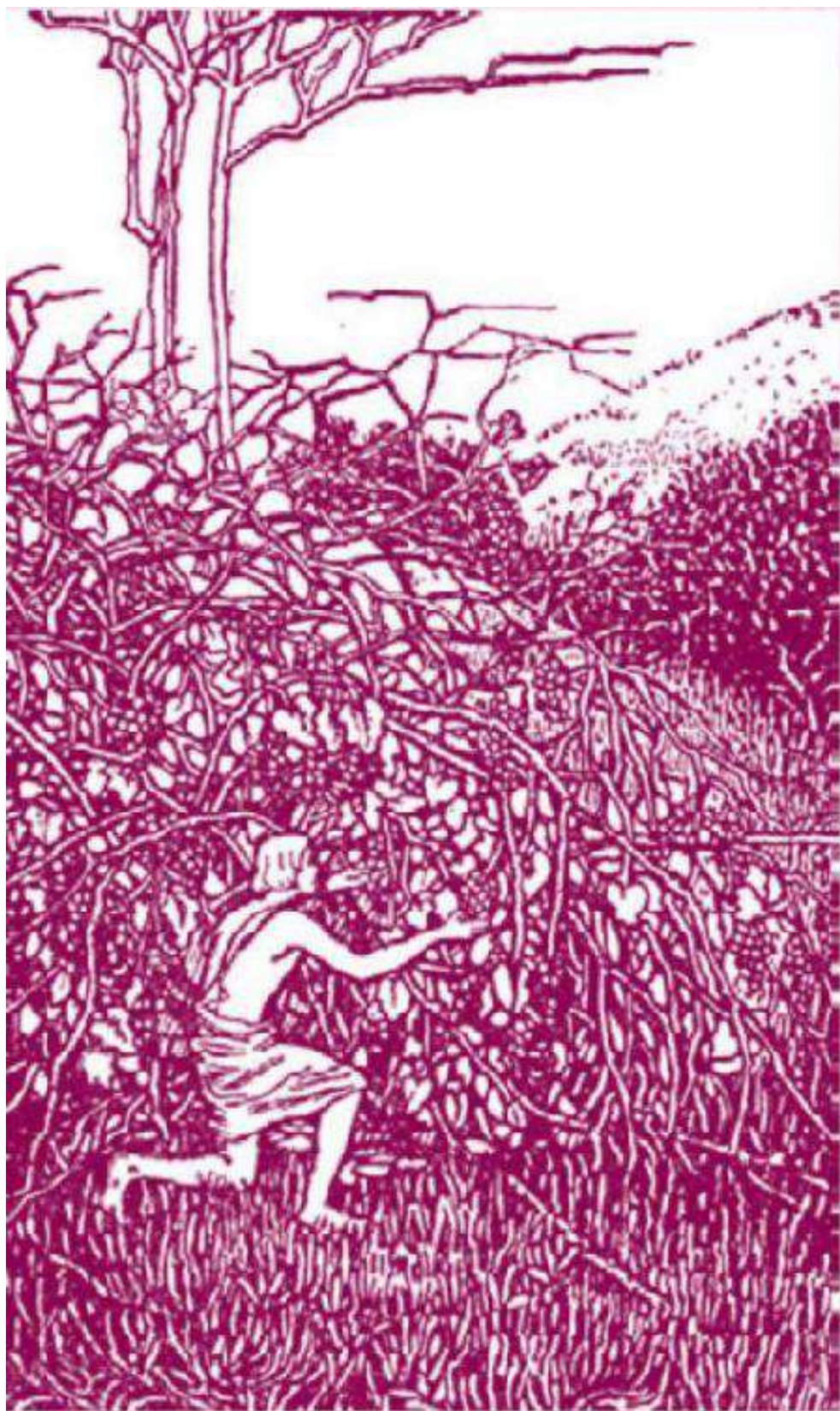
Một niềm vui hoàn hảo! Ta đã từng biết về hạnh phúc, nhưng chưa bao giờ thấy mê mẩn như thế. Sau đó ta chẳng bao giờ ngờ vực nó nữa. Đôi khi nó đi đâu đó, có thể là một giờ, có thể là vài ngày, nhưng ta cứ chờ đợi và không nghi ngờ gì. Ta nói, “Cô ấy bận ấy mà, hay cô ấy đi rong chơi, nhưng cô ấy sẽ về lại thôi.” Và quả như vậy. Nó luôn trở về. Ban đêm nó không về đâu khi mà trời đã tối, vì nó là một cô gái nhỏ rụt rè. Nhưng khi nào có Mặt trăng thì nó sẽ về. Ta không sợ bóng tối, nhưng nó nhỏ hơn ta, nó sinh ra sau ta mà. Ta đã viếng thăm nó biết bao lần. Nó là niềm an ủi, là chốn nương thân khi đời ta gặp khó, quan trọng là như thế.

thứ Ba

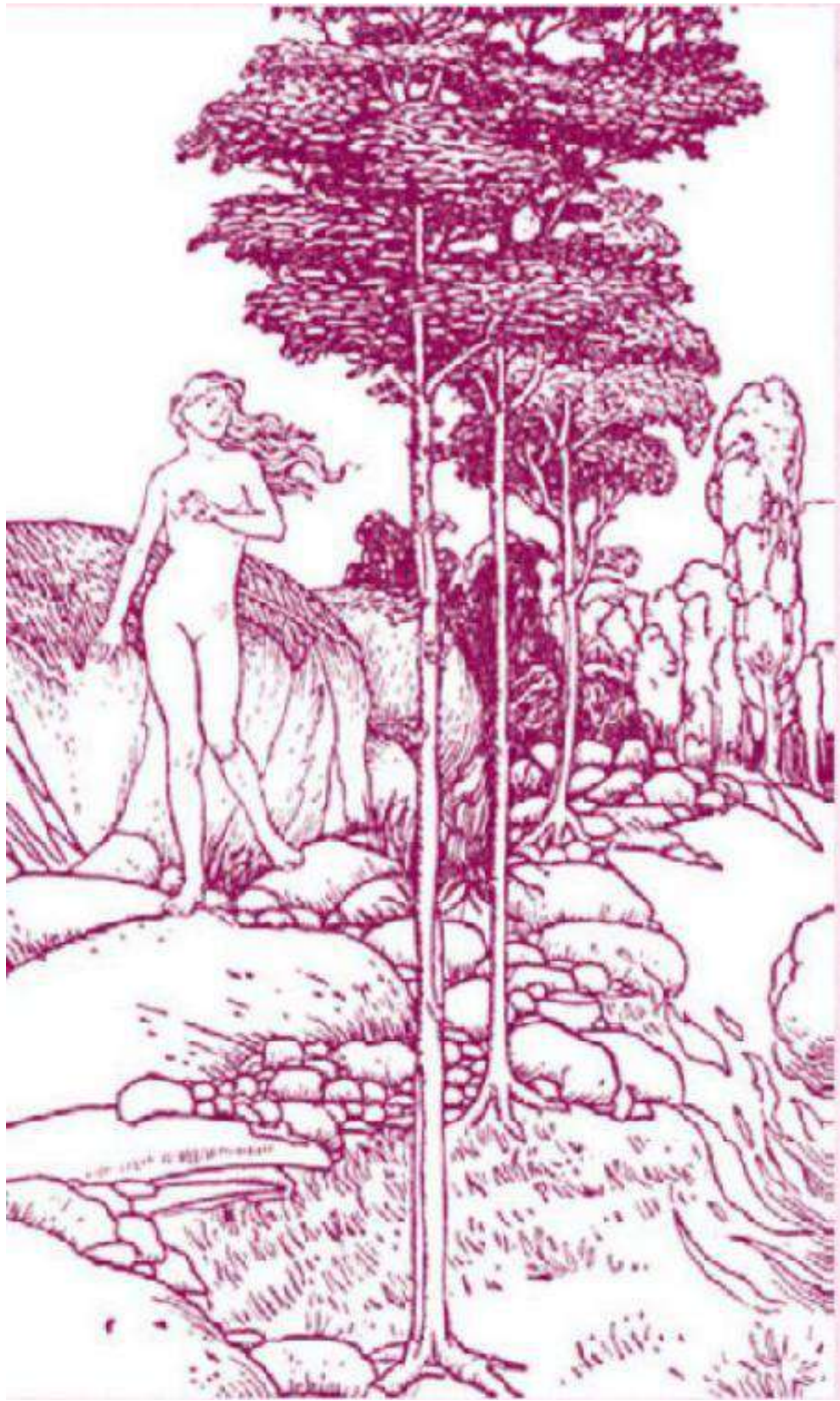
Suốt buổi sáng, ta bận bịu hoàn thiện khu đất. Ta cố tình tránh xa chàng với hy vọng chàng sẽ thấy cô đơn và sẽ tìm đến ta. Nhưng không.

Buổi trưa, ta ngừng làm việc và giải lao bằng cách đi lang thang cùng đàn ong, đàn bướm, miệt mài thưởng ngoạn những bông hoa. Những vật thể tươi đẹp ấy tóm bắt nụ cười của Chúa từ trên trời và lưu giữ nó lại! Ta thu thập chúng, kết chúng thành những vành, những vòng và dùng chúng để trang điểm cho chính mình trong khi dùng bữa trưa. Món táo, dĩ nhiên rồi. Rồi ta ngồi dưới bóng râm, mong mỏi và chờ đợi. Nhưng chàng vẫn không đến.

Nhưng không sao. Điều đó đâu đã nói lên gì, vì chàng nào quan tâm đến hoa. Chàng gọi hoa là rác rưởi và không thể phân biệt bông nào với bông nào. Chàng cảm thấy như thế là cao minh. Chàng không quan tâm đến ta, chàng không quan tâm đến hoa, chàng không quan tâm đến bầu trời tô điểm lúc hoàng hôn. Chàng nào quan tâm đến điều gì ngoại trừ việc xây lên những chiếc lán để trốn nấp những hạt mưa trong veo. Chàng chỉ biết chặt những trái dưa, nếm những trái nho, sờ vào trái trên cây để suy đoán những của cải đó từ đâu đến.

Ta đặt một cành khô trên mặt đất và tìm cách khoan một lỗ trên đó bằng một cành khác nhằm thực hiện một ý tưởng riêng. Và ngay đó ta đã bị một cơn sợ hãi đến điếng người. Một thứ màng mỏng trong suốt màu xanh xanh thoát ra từ chiếc lỗ. Ta buông tất cả và bỏ chạy! Ta nghĩ đó là ma, và ta sợ QUÁ CHỪNG!

Nhưng rồi ta nhìn lại, thấy nó không rượt ta, nên ta dựa vào một tảng đá để nghỉ chân và lấy hơi. Ta để mặc cho đôi chân run bần, cho đến khi chúng yên ắng trở lại. Rồi ta dè dặt mò về, cảnh giác, dòm chừng, sẵn sàng bay biến khi có chuyện xảy ra.

Khi đến gần, ta rẽ những cành của bụi hồng để nhòm vào, thầm mong sẽ gặp chàng. Trông ta xinh đẹp và duyên dáng thế này! Con yêu quái đã đi đâu mất. Ta đến đó, thấy có một nhúm bụi màu hồng thật đẹp mắt trong chiếc lỗ. Ta thò ngón tay vào để cảm nhận nó. Ta thốt lên ỐI! và ta rút tay về. Đó là một cơn đau nhói. Ta đưa ngón tay lên miệng. Bằng cách vừa lò cò chuyển từ chân này sang chân kia, vừa xuýt xoa, lúc này cơn đau của ta đã dịu xuống. Ta thấy rất tò mò và bắt đầu quan sát.

Ta tò mò muốn biết cái thứ bụi màu hồng kia là gì. Bất chợt, cái tên của nó hiện lên trong đầu ta, mặc dù ta chưa từng nghe thấy. Nó là LỬA! Ta chắc

chẩn điều đó hơn bất kỳ thứ gì khác trên đời. Cho nên, không do dự, ta đặt ngay cho nó cái tên đó: lửa.

Ta đã tạo ra thứ gì đó chưa từng tồn tại. Ta đã bổ sung một thứ mới trong vô vàn của cái trên thế gian. Ta biết điều đó. Ta tự hào về thành quả của ta. Ta sẽ chạy đi tìm chàng và nói với chàng về nó, hy vọng sẽ làm tăng sự ngưỡng mộ nơi chàng. Nhưng ta nghĩ lại và không làm như thế. Không, chàng sẽ chẳng quan tâm đến nó. Chàng sẽ hỏi nó dùng để làm gì, và ta biết trả lời chàng sao đây? Bởi lẽ nó đâu phải ĐỂ LÀM GÌ, mà đơn thuần là nó đẹp, và chỉ đẹp mà thôi.

Cho nên ta thờ dài, không đi nữa. Bởi lẽ nó chẳng để làm gì cả. Nó không giúp xây lán, nó không giúp chặt dừa, nó không làm cho trái cây mau chín, nó vô dụng, nó là thứ vớ vẩn và hão huyền.

Chàng sẽ khinh thường nó và nói những lời đau lòng. Nhưng với ta nó không hề đáng khinh. Ta nói, “Ồ, lửa ơi, ta yêu mi lắm, tạo vật hồng cam và thanh nhã kia ơi, mi ĐẸP vô cùng, và chỉ cần có thế!” rồi ta chực ôm nó vào ngực. Nhưng rồi ta khựng lại. Ta tạo ra một định đề mới ở trong đầu. Vì nó giống với định đề khi trước, ta e rằng đó chỉ là sự sao chép: “CẨM GIÁC PHÒNG GẮN VỚI LỬA.”

Ta lại làm việc, và khi đã có một lượng khá khá bụi lửa, ta đổ nó vào một nhúm cỏ khô nâu nâu với ý định sẽ đem nó về, giữ nó mãi mãi và chơi đùa với nó. Nhưng gió đã ủa tới làm cho nó bùng lên, tạt vào ta một cách hung tợn, khiến ta buông nó ra và bỏ chạy. Khi ngoảnh lại, con yêu quái xanh xanh đã lừng lững nơi đó. Nó tỏa ra, cuộn lên như đám mây, và lập tức ta nghĩ ra cái tên của nó - KHÓI- mặc dù ta chưa từng nghe từ khói bao giờ.

Chàng mấy chốc, những vầng sáng vàng - đỏ vươn lên từ làn khói, và ta lập tức đặt tên cho nó là NGỌN LỬA. Cũng đúng nốt, và đó là ngọn lửa đầu tiên trên thế gian. Chúng trèo lên cây, lóe sáng lộng lẫy cả bên trong lẫn bên ngoài những đám khói cuộn cuộn, từng lúc lớn dần lên. Ta vỗ tay, khách cười và nhảy múa trong sáng khoái. Nó mới mẻ quá. Lạ quá. Tuyệt vời và đẹp quá!

Chàng chạy tới, dừng lại, chong mắt nhìn, lặng đi mấy phút. Rồi chàng hỏi nó là gì. Ồ, để chàng hỏi một câu trực tiếp như vậy quả là không hay chút nào. Dĩ nhiên, ta buộc phải trả lời, và ta đã trả lời. Ta nói đó là lửa. Nếu chàng thấy phiền lòng vì ta biết và vì chàng đã hỏi thì đó đâu phải lỗi tại ta. Ta nào muốn làm phiền chàng.

Im lặng một lúc, chàng hỏi tiếp:

“Nó đến như thế nào?”

Lại một câu hỏi trực tiếp khác, và nó cũng buộc ta phải trả lời trực tiếp.

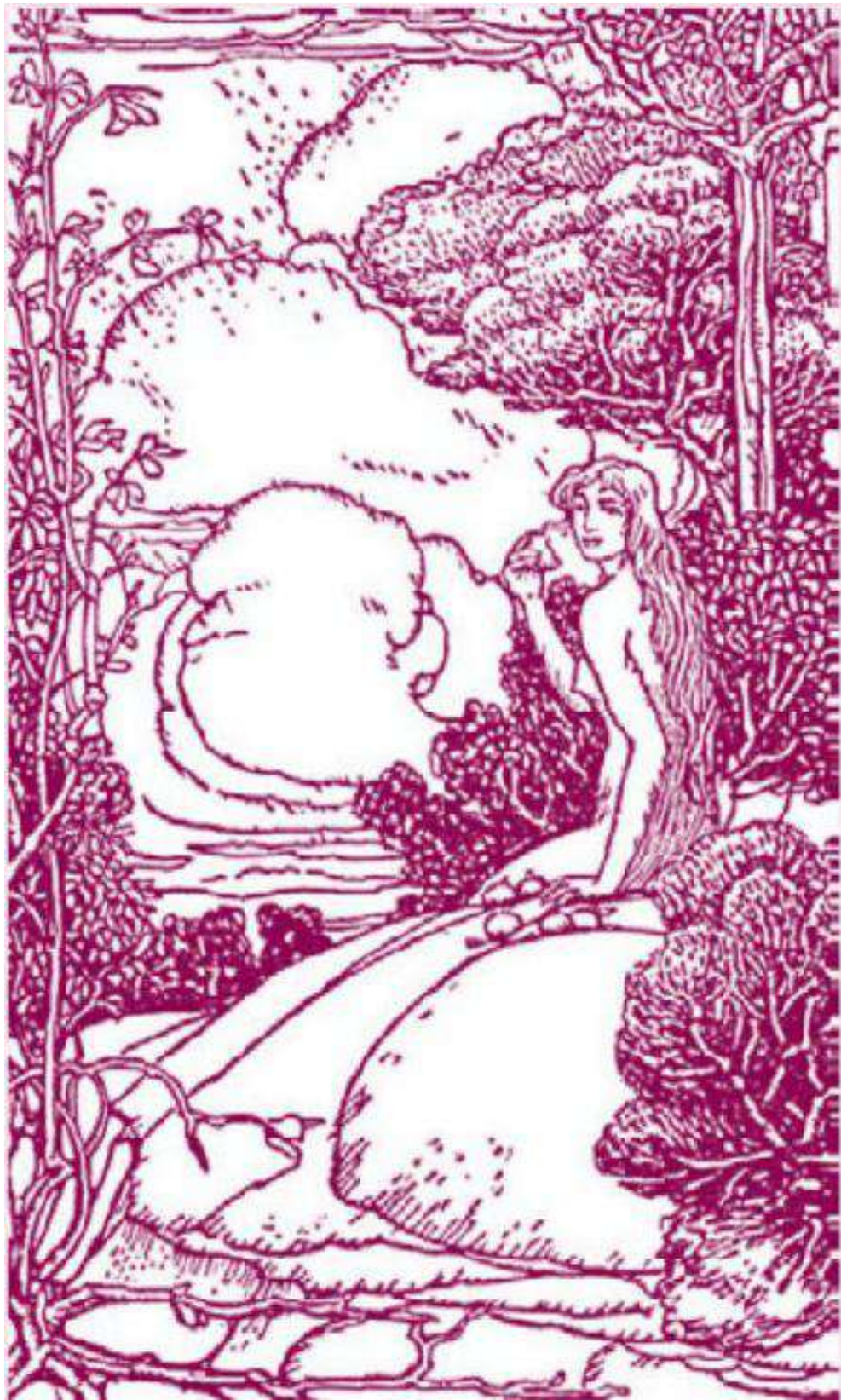
“Ta đã tạo ra nó.”

Ngọn lửa càng lúc càng lan rộng. Chàng đi ra tận mép một nơi vừa mới cháy, đứng nhìn xuống một hồi rồi nói:

“Kia là gì?”

“Đó là than.”

Chàng nhặt một mẫu lên để quan sát, nhưng lại đổi ý, ném nó xuống trở lại. Rồi chàng bỏ đi. CHẴNG CÓ GÌ chàng quan tâm.

Nhưng ta thì quan tâm. Có những đám tro xam xám, mịn mịn, trông thật tinh xảo và đẹp mắt. Ta biết ngay nó là gì. Và có cả những hòn than hồng. Ta cũng biết than hồng cháy. Ta tìm thấy những trái táo của ta, bèn mừng rỡ cời chúng ra. Vì ta còn rất trẻ và lúc nào cũng thèm ăn. Nhưng ta đã thất vọng: chúng bị cháy và xem chừng đã bị hỏng mất rồi. Nhưng coi vậy thôi, chứ không phải vậy.

Chúng ngon hơn cả táo thường. Lửa đẹp lắm, và một ngày nào đó nó sẽ còn trở nên hữu ích nữa kia, ta nghĩ thế.

thứ Sáu

Ta lại thấy chàng, chỉ một lúc thôi, hôm thứ Hai trước, khi màn đêm buông xuống. Ta hy vọng chàng sẽ ngợi khen ta vì đã cố gắng cải thiện khu đất. Ta đã nỗ lực đến thế, vất vả đến thế. Nhưng chàng không hài lòng, chàng quay đầu bỏ ta đi. Chàng còn không hài lòng về một chuyện khác nữa kìa: ta đã cố ngăn chàng vượt qua các con thác. Ấy là vì ngọn lửa đã đem lại cho ta một sự quan tâm mới, rất mới, khác hẳn với tình yêu, nỗi buồn và những thứ khác ta từng phát hiện ra. Đó là NỖI SỢ. Nó khủng khiếp lắm! Ta ước chi đừng phát hiện ra nó. Nó đem đến cho ta những khoảng khắc u tối, làm hỏng niềm vui của ta, khiến cho ta rùng mình, ta lấy bối. Nhưng ta không thuyết phục được chàng. Vì chàng đã biết sợ là gì đâu, chàng làm sao hiểu ta được.

Trích nhật ký của Adam

Có lẽ ta phải luôn luôn nhớ rằng nàng còn rất trẻ, ta nên nhận thức rõ nàng chỉ là một cô bé. Nàng hào hứng với tất cả mọi thứ. Lúc nào cũng háo hức, cũng rạng ngời. Với nàng, thế giới là một sự diễm lệ, một kỳ quan, một bí ẩn, một niềm vui. Trước mỗi bông hoa mới, nàng hân hoan đến không thốt nên lời. Nàng phải chạm vào nó, vuốt ve nó, hít ngửi nó, tâm sự với nó, rót lên nó hàng lô lốc những cái tên triu mến. Nàng còn si cuồng cả màu sắc: màu nâu của đất đá, màu vàng của cát, màu xám của rêu phong, màu xanh lục của cây lá, màu xanh lam của bầu trời, màu ngọc trai của bình minh, bóng tía trên các rặng núi, những hòn đảo vàng lênh đênh trên mặt biển đỏ sẫm buổi hoàng hôn, mặt trăng nhợt nhạt băng ngang những áng mây trôi, những ngôi sao châu báu lấp lánh trong không gian bao la.

Ta thấy chẳng thứ nào trong số này có giá trị thực dụng cả. Chúng có cả màu sắc lẫn sự lộng lẫy quá ấn tượng với nàng, khiến nàng như mất trí. Giá như cứ mỗi lần như thế nàng chịu điềm tĩnh hơn, chịu yên ắng trong vài phút. Hẳn đó là một khung cảnh rất thoải mái. Trường hợp đó, ta sẽ thấy rất vui khi ngắm nàng.

Thật vậy, ta sẽ như thế vì ta nhận ra nàng là một sinh thể rất duyên dáng: yếu điệu, thon thả, thanh mảnh, tròn trịa, cân đối, lạnh lện, yêu kiều. Và khi nàng đứng bên vách đá như một tòa cẩm thạch trắng phau tằm trong ánh mặt trời, chiếc đầu trẻ trung khẽ ngả ra sau, đôi tay che ánh nắng để ngắm nhìn đàn chim bay trên trời cao, ta chợt nhận ra nàng rất ĐẸP.

trưa thứ Hai

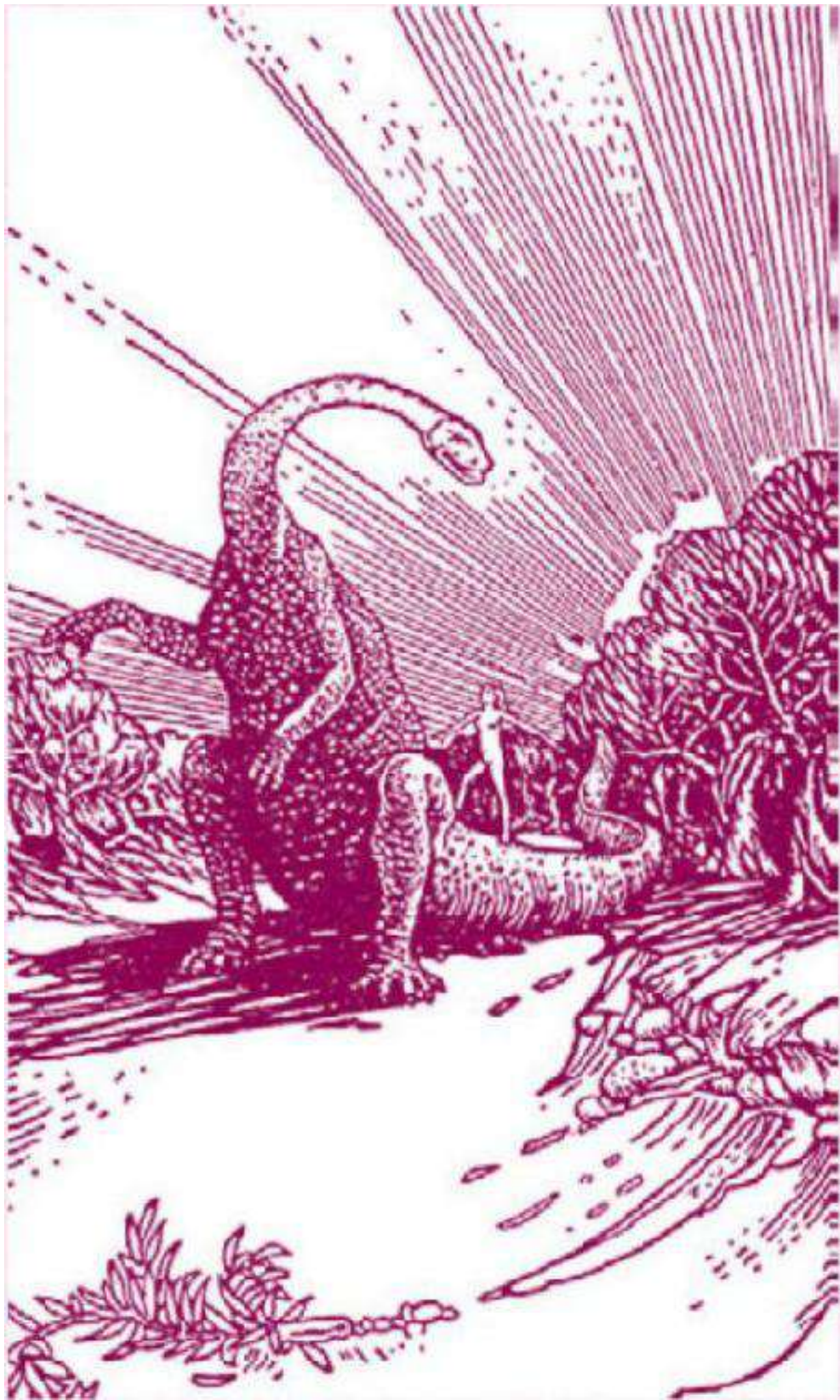
Nếu trên hành tinh này có thứ nào đó mà nàng không quan tâm thì thứ ấy cũng không nằm trong danh sách của ta. Nhưng có những con thú mà ta không quan tâm, thì nàng lại không thể. Nàng không kỳ thị thứ gì, nàng mở lòng với tất cả, nàng nghĩ tất cả đều là những báu vật, nàng đón mừng tất tần tật mọi thứ mới mẻ.

Khi con thằn lằn sẫm khổng lồ xông vào khu trại, nàng xem nó như một món quà, còn ta thì xem nó như một tai họa. Đó là một ví dụ rõ rệt về sự thiếu hài hòa trong cách nhìn sự vật của ta và nàng. Nàng muốn thuần hóa nó. Ta thì muốn tống cổ nó ra ngoài. Nàng tin rằng nó có thể được dạy dỗ để trở thành một thú cưng ngoan ngoãn.

Ta thì nói một thú cưng cao bảy mét, dài hơn ba chục mét không thể nào thích hợp để nuôi nấng nơi đây, vì dù cho nó có thiện chí, không muốn phá phách đi nữa, nó vẫn có thể ngồi trủng phải ngôi nhà, làm tan nát mọi thứ. Qua ánh mắt của nó, ai ai cũng có thể nhận ra nó không có trí khôn.

Thế mà trái tim nàng vẫn đeo bám cái ý tưởng nuôi nấng con quái vật ấy, mà nàng không sao từ bỏ được. Nàng nghĩ ta và nàng có thể lấy sữa của nó, và nàng muốn ta phụ giúp nàng vắt sữa, nhưng ta không thể, việc đó quá rủi ro. Con quái đó vốn thuộc giống đực và dù thế nào thì ta cũng làm gì có thang để leo lên. Rồi nàng muốn cưỡi nó đi ngoạn cảnh. Cái đuôi dài hơn chục mét của nó nằm trên mặt đất như một thân cây đổ, và nàng cho rằng có thể leo lên nó. Nhưng nàng nhầm. Khi leo đến những phần dốc thì nó trơn tuột, và thế là nàng rơi xuống, xém nữa ngã lộn cổ nếu không có ta đỡ.

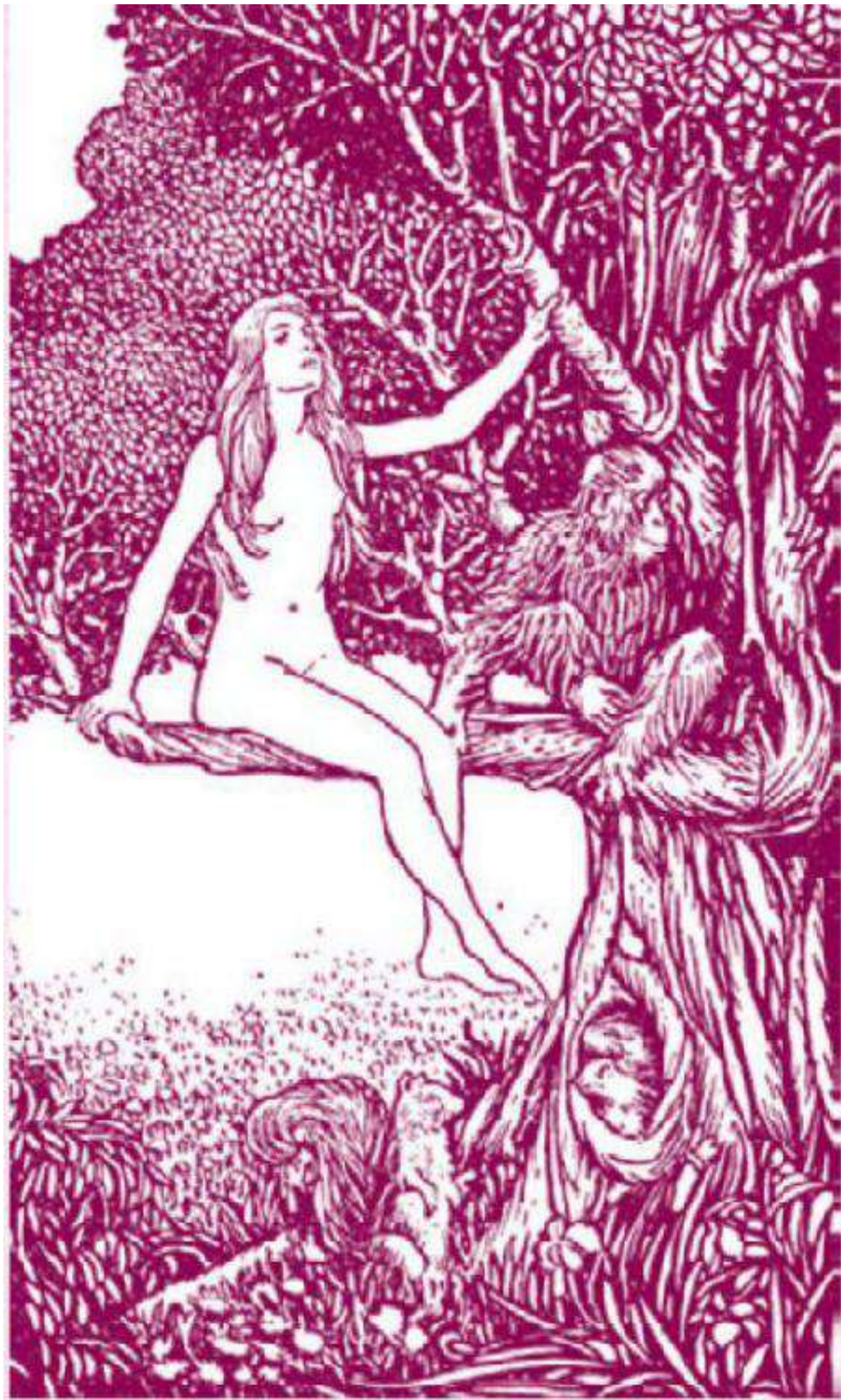

Giờ thì nàng đã hài lòng chưa? Chưa đâu. Chỉ khi nào trình diễn được nàng mới chịu hài lòng. Nàng chỉ muốn thực thi tất cả những lý thuyết chưa kiểm nghiệm. Đó là một tinh thần đúng đắn, ta phải thừa nhận như thế. Tinh thần đó quyến rũ ta, làm ta bị ảnh hưởng. Nếu ta sống lâu hơn bên nàng, ta nghĩ chính ta cũng sẽ thế. Thì đây, nàng vẫn còn một lý thuyết về con quái vật khổng lồ đó: nàng nghĩ nếu thuần hóa được nó và biến nó thành bạn, ta và nàng có thể vượt qua sông, dùng nó làm cây cầu. Hóa ra nó đã được thuần hóa khá tốt rồi - ít ra là theo mong muốn của nàng - nên nàng có thể áp dụng ngay lý thuyết mới... và lý thuyết ấy đã thất bại thảm hại: mỗi lần nàng thu xếp được cho nó ở đúng chỗ trên con sông, nó lại lẻo đẻo đi theo nàng y như một ngọn núi cứng. Hệt như những con thú khác. Tất cả đều làm y như thế.

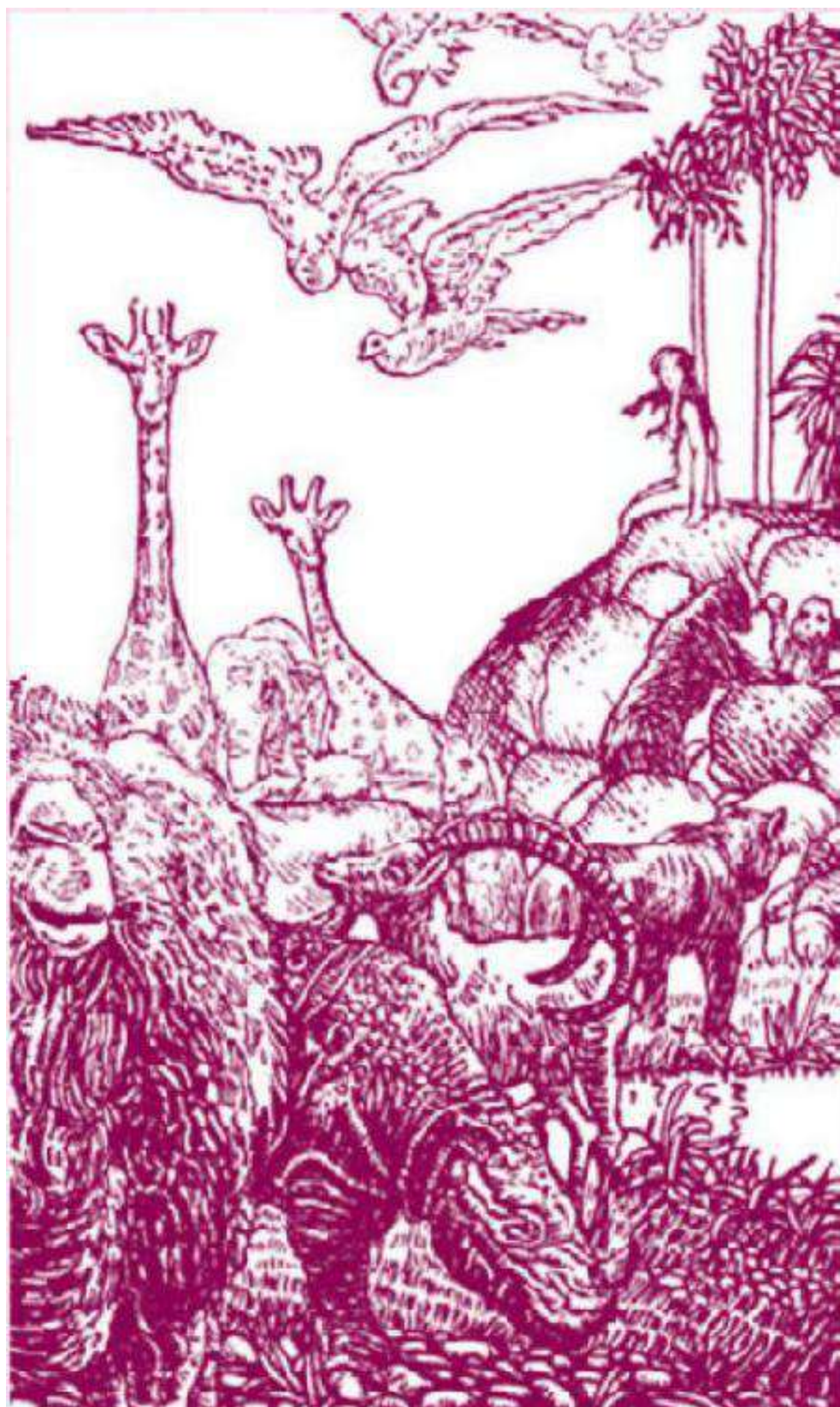
thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm và hôm nay

Không thấy chàng đâu cả. Thời gian thật dài mỗi khi ta cô đơn. Nhưng đâu sao, cô đơn hãy còn hơn là bị chàng lạnh nhạt.

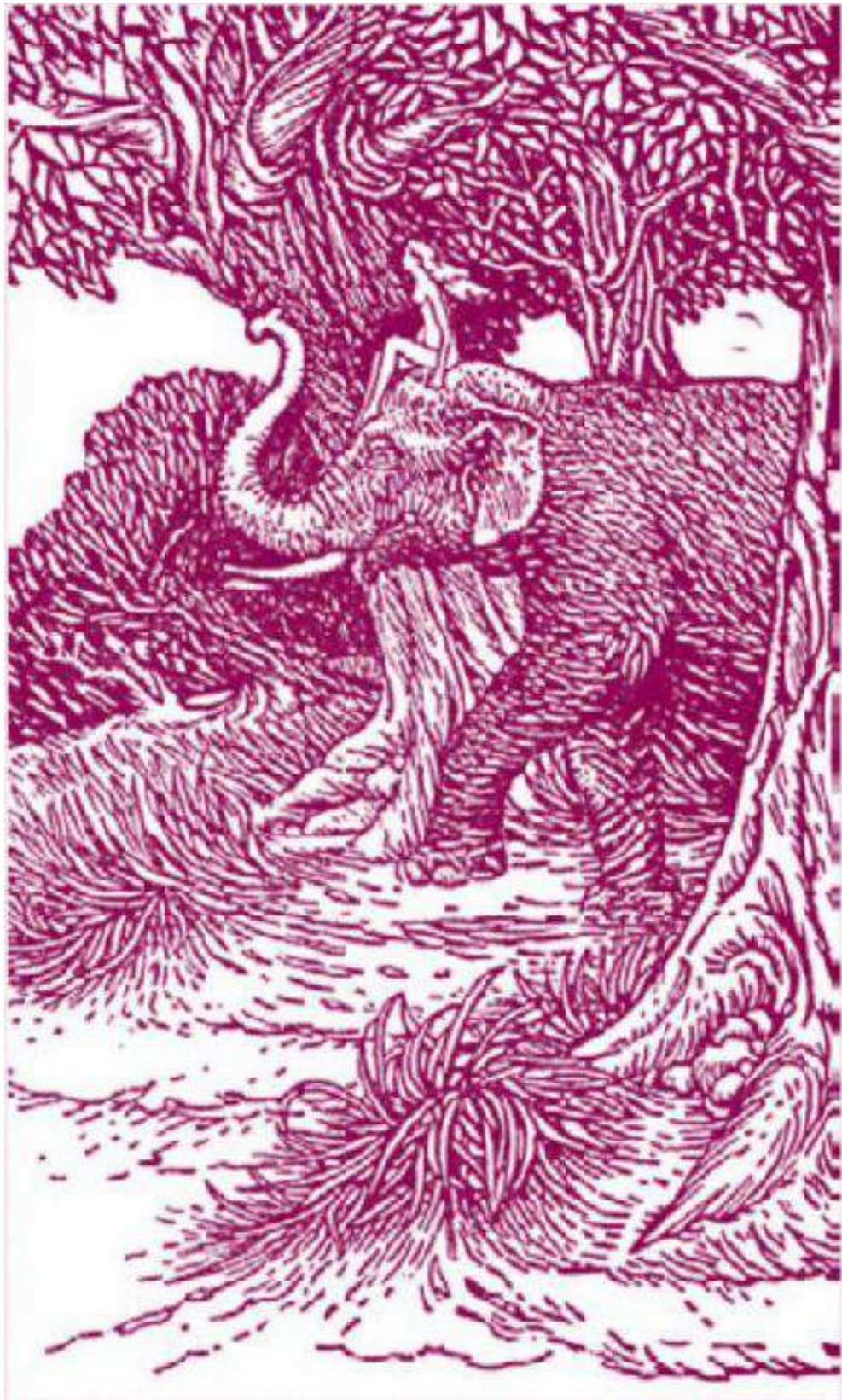

thứ Sáu

Ta đã CÓ *bè bạn* rồi. Ta nghĩ ta bẩm sinh đã yêu thích có *bạn bè* nên ta đã kết *bạn* với rất nhiều thú vật. Chúng đều rất đáng yêu, hành xử rất tử tế và lại còn rất thảo nữa. Chúng không bao giờ cáu kỉnh, không bao giờ khiến ta cảm giác ta đang làm phiền. Chúng cười với ta và phe phẩy những chiếc đuôi, nếu như chúng có đuôi. Và chúng luôn sẵn sàng nô đùa với ta, đi loanh quanh cùng ta hay làm bất cứ việc gì ta đề nghị. Ta nghĩ chúng là những quý ngài thực thụ. Suốt những ngày đó ta thấy thật thoải mái, và không lúc nào ta cảm thấy cô đơn.

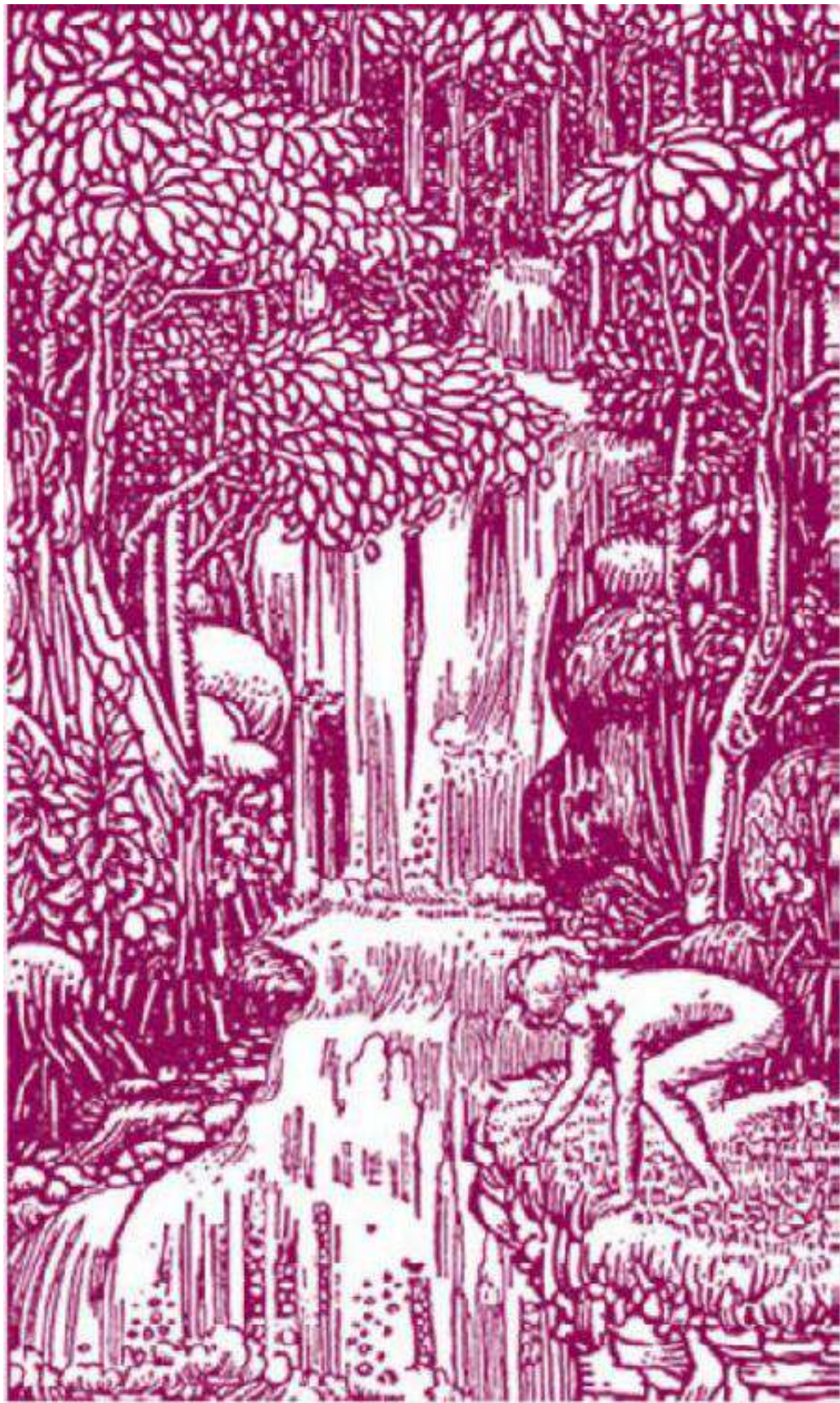

Cô đơn ư! Không thể nói như thế! Tại sao lại cô đơn khi khắp quanh ta luôn luôn có những bầy, những đàn, đôi khi trải rộng đến những bốn năm mẫu, và ta không cách chi đếm xuể. Khi đứng trên tảng đá trung tâm, nhìn ra cả một khung cảnh rậm rạp, ta thấy khung cảnh đó vừa lổm đổm, vừa tung tóe, và thật là vui nhộn bởi biết bao màu sắc óng ánh, lung linh dưới nắng mai. Có những cơn bão những đàn chim thân thiện, những trận cuồng phong từ những đôi cánh vỗ. Và khi mặt trời rọi lên sự náo động lông lá đó, ta thấy sự bùng nổ của tất cả những màu sắc mà ta có thể hình dung ra, đủ khiến cho đôi mắt ta thỏa thuê.

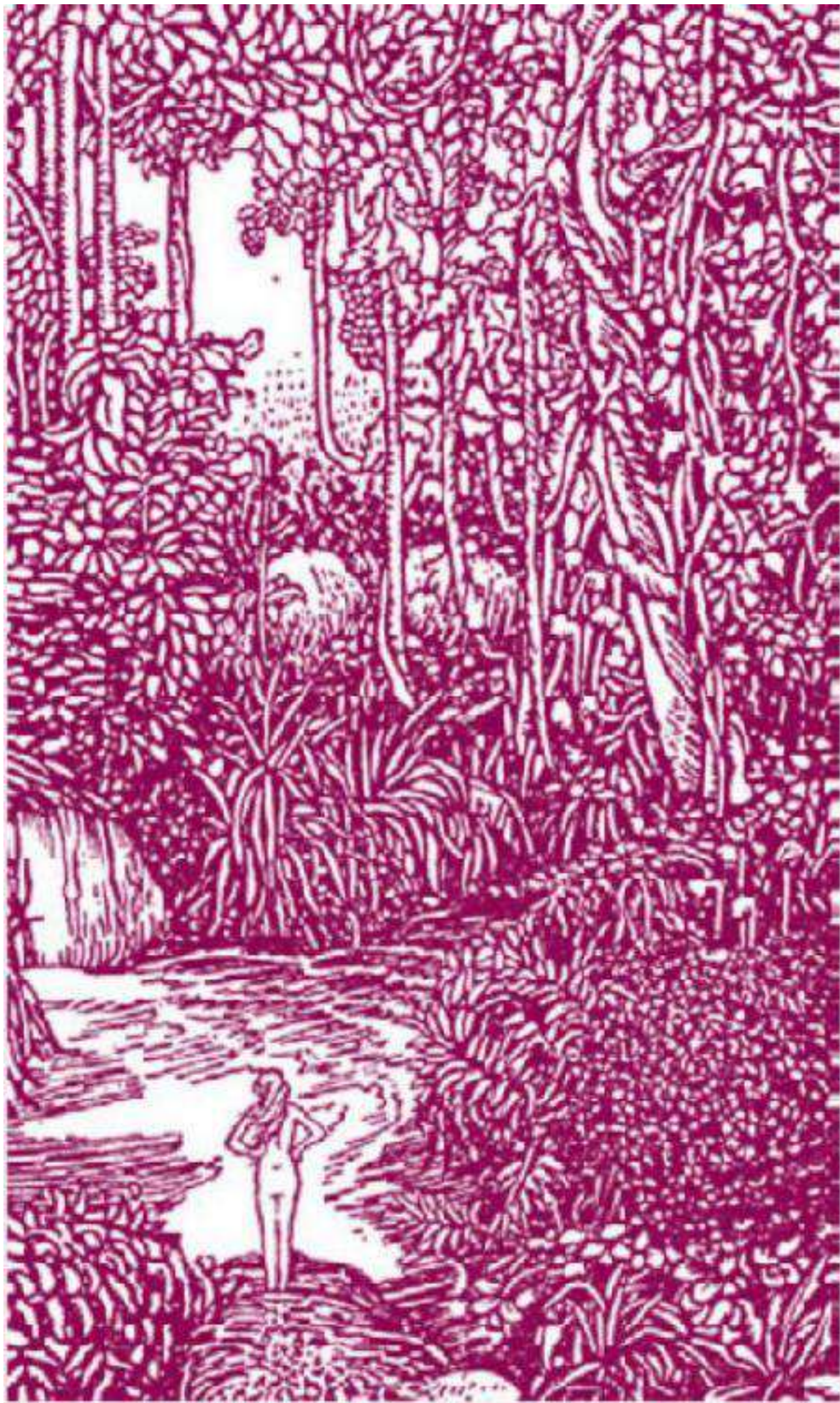
Chúng ta đã làm một cuộc du ngoạn rất xa, và ta đã thấy nhiều thứ trên thế gian. Hầu như là tất cả, ta nghĩ thế. Vậy là ta đã trở thành người du khách đầu tiên và duy nhất. Khi đi, trông ta thật đường bệ. Không đâu có được một khung cảnh như thế. Khi muốn thoải mái, ta cười cợt hoặc báo, vì chúng rất êm và có chiếc lưng đầy đặn, rất hợp đối với ta... và chúng cũng là những con vật rất đẹp nữa cơ đấy. Nhưng để đi đường xa hay để ngoạn cảnh, ta lại thường cười voi. Nó dùng chiếc vòi để nhấc ta lên lưng, nhưng ta cũng có thể tự leo lên. Khi đến nơi, nó ngồi xuống và hạ thấp chiếc lưng.

Tất cả chim chóc và động vật đều là bạn của nhau, và giữa chúng chưa bao giờ có tranh chấp. Tất cả đều thích nói chuyện. Tất cả đều nói chuyện với ta. Chỉ có điều chúng nói bằng tiếng lạ khiến ta không hiểu nổi cho đâu chỉ một từ.

Thế mà chúng lại thường xuyên hiểu được ta, đặc biệt là chó và voi. Điều đó khiến ta xấu hổ quá. Điều đó cho thấy chúng thông minh hơn ta vì ta chỉ là một Thí nghiệm mà thôi.

Ta đã học được nhiều điều, giờ đây ta đã được giáo dục, nhưng thoát đầu thì chưa. Thoạt đầu ta chẳng biết gì cả. Thoạt đầu sự mù mờ thường khiến ta bực mình. Ta quan sát rất chăm chú mà vẫn không bao giờ đủ khôn để biết được khi nào nước chảy ngược lên đồi. Nhưng giờ đây ta không đi tìm nữa. Ta đã có đủ kinh nghiệm để biết rằng nước sẽ không chảy ngược lên đồi, ngoại trừ trong bóng tối. Ta biết nó sẽ chảy ngược trong tối, bởi lẽ dòng nước chẳng bao giờ khô cạn trong khi lẽ ra nó đương nhiên phải khô nếu như nước không quay về chốn cũ vào ban đêm. Tốt nhất là chứng tỏ mọi thứ bằng thí nghiệm thực tế. Khi đó ta sẽ BIẾT thay vì nương theo những phỏng đoán và giả thuyết mà ta chưa từng được dạy dỗ.

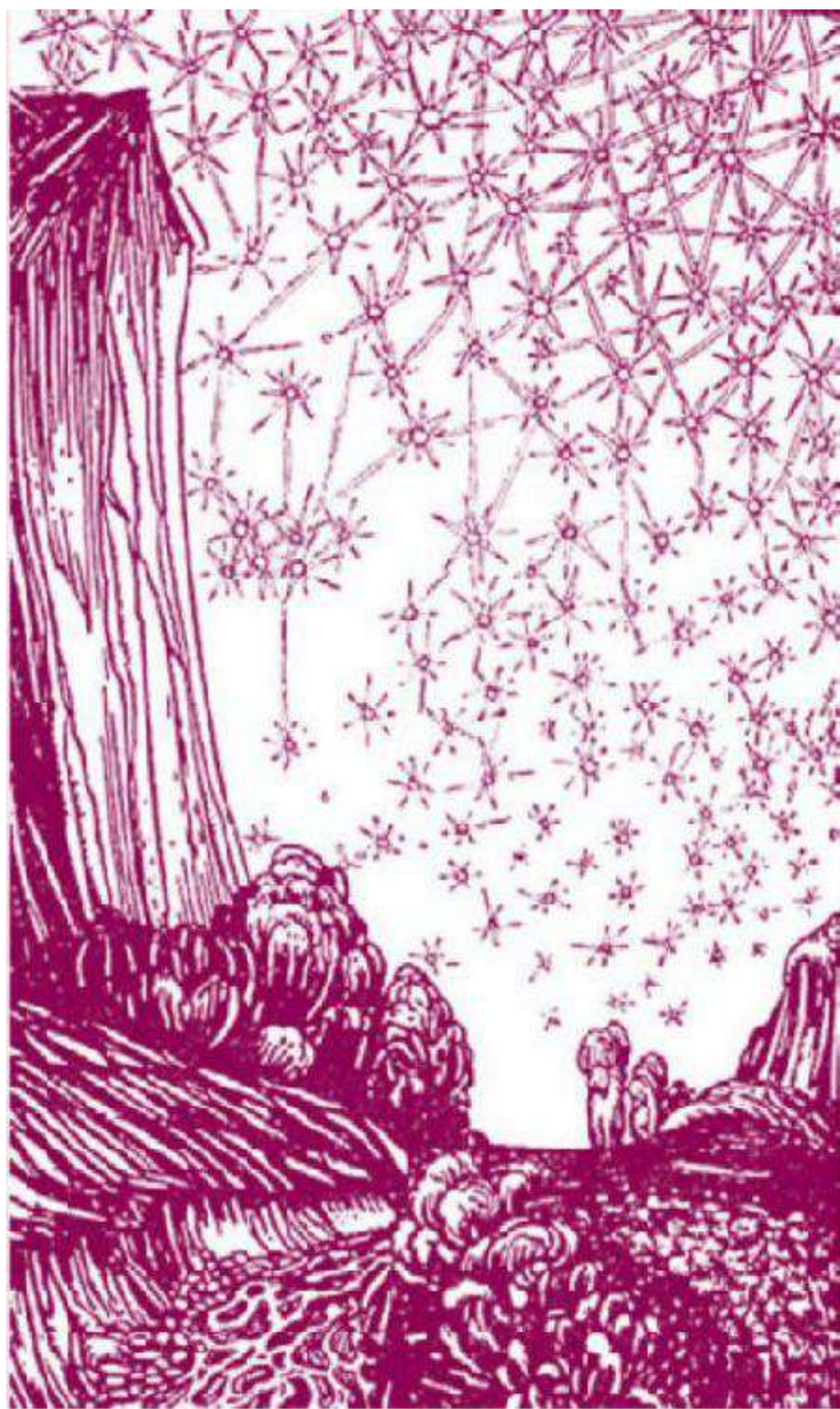
Đôi khi ta không hiểu được, nhưng chẳng biết có phỏng đoán được hay không. Không, ta vẫn kiên trì và tiếp tục các thí nghiệm cho đến khi ta hiểu ra điều không thể hiểu. Hiểu ra theo cách đó quả thật là thích thú. Nó làm cho thế giới này thú vị biết bao nhiêu. Nếu không có gì để tìm hiểu, thế giới sẽ chán ngán biết chừng nào. Dù ta cố tìm hiểu mà vẫn không tìm ra thì việc cố tìm hiểu đó cũng thú vị chẳng kém. Bí mật của nước là một báu vật cho đến khi ta TÌM ĐƯỢC nó. Và rồi sự kích động sẽ ra đi, để lại ta trở lại với cảm giác mất mát.

Đã có kinh nghiệm nên ta biết gỗ sẽ nổi, giống như lá khô, lông chim, và vô số những vật khác. Cho nên, bằng cách tích lũy chứng cứ, ta biết rằng đá cũng sẽ nổi, nhưng cũng phải thử thì mới biết, bởi lẽ cho đến nay vẫn chưa có cách nào khác hơn. Nhưng rồi ta sẽ tìm ra cách và sự phấn chấn sẽ ra đi. Điều này khiến ta buồn, bởi lẽ nếu dần dần ta hiểu ra mọi thứ thì sự phấn chấn sẽ chẳng còn nữa, mà ta thì lại yêu sự phấn chấn quá chừng! Đêm trước ta đã mất ngủ chỉ vì nghĩ về nó.

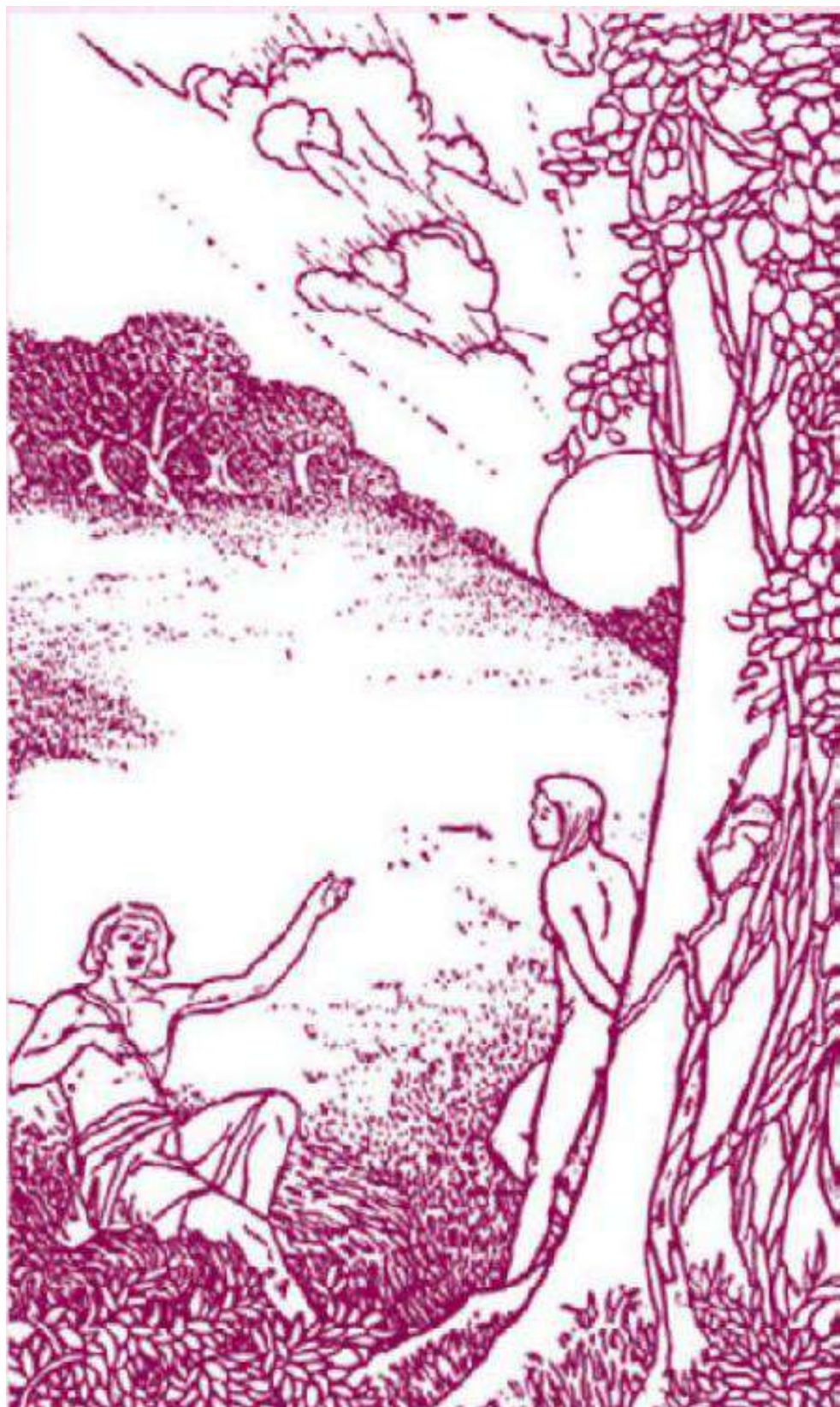
Thoạt đầu ta không thể hiểu nổi ta được tạo ra để làm gì, nhưng giờ đây ta nghĩ đó là để tìm ra những bí ẩn của thế giới tuyệt vời này, để cảm thấy hạnh phúc và hàm ơn Người đã ban tặng nó cho ta. Ta nghĩ hãy còn quá nhiều điều để học hỏi. Ta hy vọng như thế. Và bằng cách dè xẻn, đừng nhanh nhẩu vội vã, chúng sẽ còn kéo dài thêm nhiều tuần, nhiều tuần nữa. Ta hy vọng như thế. Khi ta ném sợi lông chim, nó sẽ vút lên không, bay xa đến mùt mắt. Rồi ta liệng hòn đất và kết quả lại khác. Nó sẽ rơi xuống lại, bao giờ cũng thế. Ta đã thử đi thử lại biết bao lần và luôn luôn là vậy. Ta tự hỏi vì sao? Dĩ nhiên nó KHÔNG rơi xuống, nhưng tại sao nó CÓ VỂ như thế? Ta đoán rằng đó chỉ là một ảo giác. Ý ta nói một trong hai vật này. Ta chẳng biết vật nào. Có thể là sợi lông, mà cũng có thể là hòn đất. Ta không thể chứng minh là vật nào. Ta chỉ có thể phỏng đoán vật này hay vật kia là ảo, và hãy để ai đó đưa ra sự lựa chọn.

Nhưng bằng quan sát, ta đã biết các vì sao sẽ không chết. Ta đã thấy vài ngôi sao đẹp nhất tan ra và rơi khỏi bầu trời. Một sao tan được thì tất cả sao đều tan được. Một khi tất cả sao tan được thì chúng có thể tan chỉ trong cùng một đêm. Nỗi buồn đó sẽ đến, ta biết vậy. Ta muốn ngồi hàng đêm ngắm chúng hoài, ngắm mãi cho đến khi chìm đắm vào giấc ngủ. Và ta sẽ in sâu những trường lấp lánh đó vào ký ức để khi nào chúng mất đi ta có thể tùy ý khôi phục lại muôn vàn những vật thể đáng yêu đó trên bầu trời đen kịt. Ta sẽ làm cho chúng lấp lánh trở lại, thậm chí còn lấp lánh gấp đôi trong màn sương nước mắt của chính ta.

Sau mùa thu

Khi nhìn lại, với ta ngôi vườn là một giấc mơ. Nó đẹp, đẹp phi thường, đẹp say đắm. Nhưng giờ đây nó đã mất, và ta sẽ không còn thấy được nó nữa.

Ngôi vườn đã mất, nhưng ta đã tìm được CHÀNG, và ta thấy rất vui. Chàng yêu ta hơn bao giờ hết. Ta yêu chàng bằng tất cả sức mạnh tự nhiên của sự đam mê. Và ta nghĩ điều này là phù hợp với tuổi trẻ và giới tính của ta. Nếu ta tự hỏi vì sao ta yêu chàng, ta sẽ không tìm được câu trả lời, mà ta cũng chẳng màng đến câu trả lời. Cho nên ta nghĩ dạng tình yêu này không phải là thứ được tạo ra từ lý trí hay những con số khô khan, giống như khi người ta yêu thần lùn hay những động vật khác. Ta nghĩ hẳn phải là như thế.

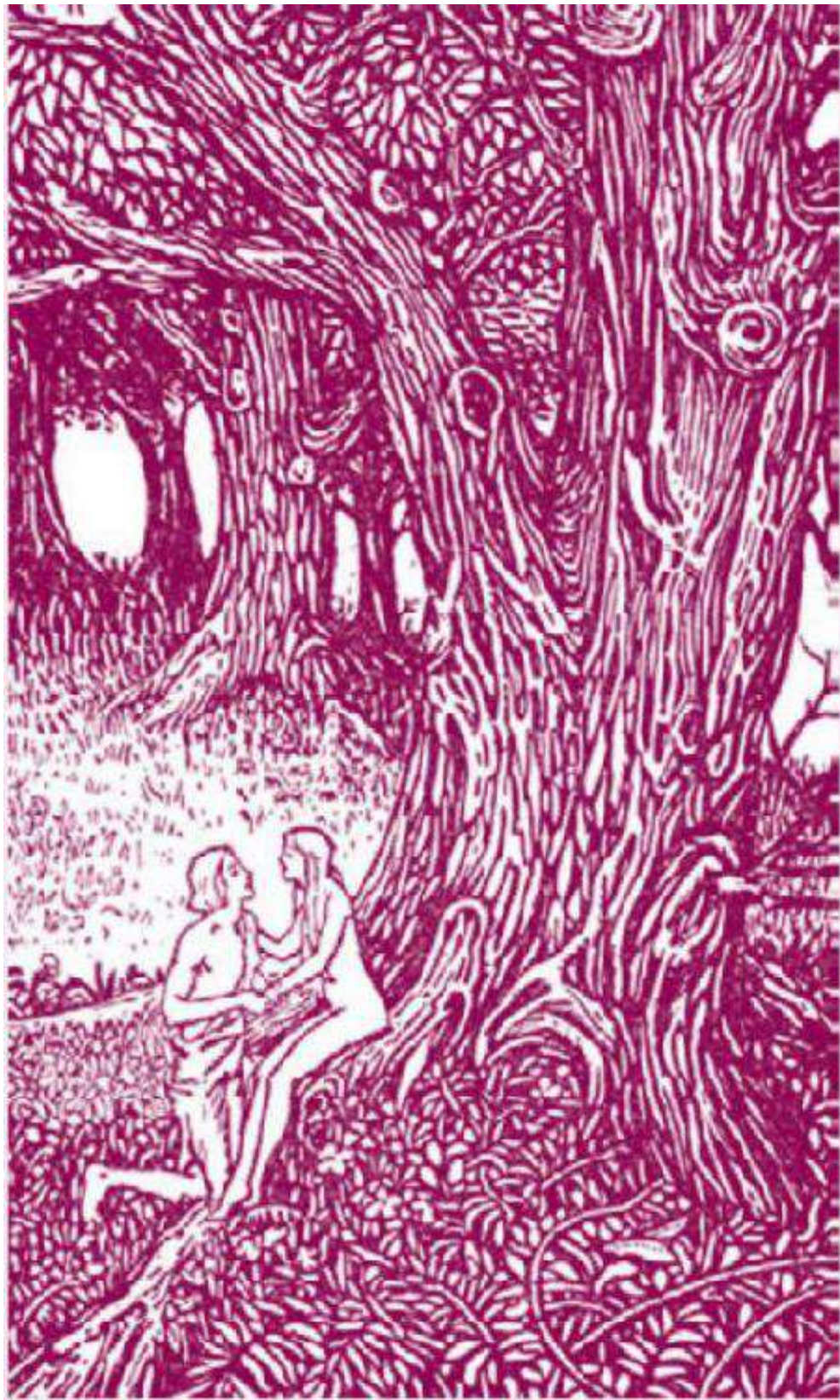

Ta yêu một số loài chim vì tiếng hót của chúng, nhưng ta không yêu Adam về khả năng ca hát của chàng. Không, không thể là thứ đó. Chàng càng hát, ta càng cảm thấy khó nghe. Thế mà ta vẫn yêu cầu chàng hát, vì ta muốn học cách yêu mọi thứ chàng quan tâm. Ta biết chắc sẽ học được, bởi lẽ thoát đầu ta đã không chịu nổi, nhưng bây giờ ta đã chịu được rồi. Giọng hát của chàng có thể làm cho sữa cũng phải chua, nhưng ta chẳng màng. Ta có thể làm quen với loại sữa này.

Ta yêu chàng không phải vì trí khôn. Không, không phải là thứ đó. Chàng không đáng trách về trí khôn vì chàng đâu có tạo ra nó. Chàng là chàng như Chúa đã tạo ra, và thế là đủ. Có một mục đích khôn ngoan trong việc này mà ta BIẾT. Đến lúc nào đó nó sẽ phát triển, mặc dù ta nghĩ sẽ chẳng đột ngột đâu, và cũng chẳng việc gì phải vội vã cả. Chàng như thế này là đã tốt lắm rồi.

Ta yêu chàng không phải vì sự hòa nhã, ý nhị và tinh tế. Không, những thứ này thì chàng thiếu, nhưng chàng như hiện nay đã đủ tốt, và chàng cũng đang cải thiện dần.

Ta yêu chàng không phải vì kỹ năng. Không, không phải là thứ đó. Ta nghĩ chàng có phẩm chất đó trong máu và ta không hiểu vì sao chàng lại giấu giếm ta. Đó là nỗi đau duy nhất của ta. Ngoài điều đó ra, giờ đây chàng luôn thẳng thắn và cởi mở với ta. Ta biết chắc chàng không giấu diếm ta điều gì ngoại trừ thứ này ra. Ta đau lòng vì chàng có một bí mật không thổ lộ cho ta. Đôi khi nó làm hỏng giấc ngủ của ta vì ta cứ mộng lung nghĩ ngợi. Nhưng ta sẽ gạt nó ra khỏi đầu. Nó không thể ảnh hưởng đến hạnh phúc đang tươi thắm của ta.

Ta yêu chàng không phải vì nền giáo dục của chàng. Không, không phải là thứ đó. Chàng là một người tự học, và thực sự chàng đã biết rất nhiều thứ, có điều chúng không phải là như chàng nghĩ.

Ta yêu chàng không phải vì sự hào hoa. Không, không phải là thứ đó. Chàng hay gắt gỏng với ta, nhưng ta không trách chàng. Đó là một đặc điểm giới tính và ta nghĩ chàng đâu được chọn giới tính của mình. Dĩ nhiên, ta sẽ không gắt gỏng với chàng vì ta sẽ là người bị thiệt thòi trước tiên, nhưng đó cũng là một đặc điểm giới tính nữa, và ta không lấy đó làm tự hào vì ta cũng đâu chọn được giới tính của mình.

Thế thì tại sao ta yêu chàng? CHỈ VÌ CHÀNG LÀ GIỐNG ĐƯỢC, ta nghĩ thế.

Tự sâu thẳm, chàng là người tốt, và ta yêu chàng vì thế. Nhưng nếu chàng không tốt thì ta vẫn yêu chàng. Dù chàng có khiến ta đau đớn, có lợi dụng ta, ta vẫn cứ yêu chàng. Ta biết điều đó. Đó là vấn đề giới tính, ta nghĩ vậy.

Chàng khỏe mạnh và đẹp đẽ. Ta yêu chàng vì điều đó. Ta ngưỡng mộ, ta tự hào về chàng. Nhưng ta vẫn yêu chàng dù chàng không có những phẩm chất này. Nếu chàng xấu xí, ta vẫn yêu chàng. Nếu chàng tàn phế, ta vẫn yêu chàng. Ta sẽ làm việc cho chàng, sẽ cầu nguyện cho chàng, sẽ luôn ở bên chàng cho đến ngày ta chết.

Phải, ta nghĩ ta yêu chàng chỉ vì chàng là CỬA TA và chàng là GIỐNG ĐƯỢC. Ta tin rằng không có lý do nào khác. Và đó là điều ta nghĩ khi nói rằng: dạng tình yêu này không phải là thứ được tạo ra từ lý trí hay những con số khô khan. Nó chỉ đơn giản là ĐẾN. Không ai biết tự khi nào, và không ai giải thích được vì sao. Mà thật ra có cần chẳng phải giải thích?

Ta nghĩ như thế đó. Nhưng ta chỉ là cô gái đầu tiên xem xét vấn đề này. Có thể ta đã hiểu sai do thiếu cả hiểu biết lẫn kinh nghiệm.

Bốn mươi năm sau

Chỉ bằng sự cầu nguyện và lòng khát khao mà đôi ta sẽ đi qua cuộc đời này bên nhau. Nỗi khát khao ấy không bao giờ phai nhòa trên thế gian, mà sẽ đọng lại trong trái tim mỗi người vợ yêu chồng cho đến tận cùng của thời gian. Và tên ta sẽ mãi mãi gọi lên tình yêu đó.

Nhưng nếu một trong hai ta phải ra đi trước, ta cầu cho kẻ ra đi đó sẽ là ta. Vì chàng khỏe mà ta thì yếu. Ta cần chàng hơn là chàng cần ta. Cuộc đời không có chàng thì không còn là cuộc đời nữa. Làm sao ta chịu đựng được đây? Lời cầu xin này cũng sẽ là bất tử. Nó sẽ không ngừng được nhắc lại khi dòng giống của ta còn tiếp diễn. Ta là người vợ đầu tiên, và cho đến người vợ cuối cùng, cũng sẽ lặp lại lời cầu xin ấy.

Trên nắm mồ của Eva, Adam đã khắc:

Nàng
ở đâu,
NƠI ĐÓ
là
Thiên đường

MARK TWAIN (30/11/1835-21/04/1910)

Tên thật: Samuel Langhorne Clemens. ông là một nhà văn khôi hài, tiểu thuyết gia và là nhà diễn thuyết nổi tiếng của Mỹ. Ông sinh ra vào chính ngày sao chổi Halley xuất hiện năm 1835 và mất đúng vào lần sao chổi xuất hiện lần sau, năm 1910.

Mark Twain viết *Nhật ký tình yêu (Eve's Diary)* năm 1905 để tưởng nhớ người vợ yêu Livy (Olivia Langdon Clemens) vừa mới mất một năm trước đó. Tác phẩm lần đầu tiên (chưa có tranh minh họa) được đăng trên ấn bản Giáng Sinh của tạp chí Harper's Bazaar vào năm 1905 và tháng Sáu năm sau, sách được nhà xuất bản Harper and Brothers phát hành với 55 tranh minh họa của họa sĩ Lester Ralph.

LESTER RALFH (1876-1927)

Lester Ralph sinh tại New York, Mỹ. ông học mỹ thuật tại Paris, Pháp và London, Anh.

Ông vẽ 55 bức tranh minh họa cho quyển sách *Nhật ký tình yêu (Eve's Diary)* theo yêu cầu của tác giả là tranh vẽ phải duyên dáng và tao nhã. Và quả thực tranh minh họa của ông đã khiến Mark Twain vô cùng hài lòng. Tuy gây tranh cãi vì những bức tranh Adam và Eve trong “trang phục thiên nhiên” khi mới phát hành lần đầu tiên năm 1906 tại Mỹ, nhưng chính những bức tranh minh họa chân thật và không hề vướng nét thô tục đó sau này đã

được nhìn nhận tính thẩm mỹ và đã làm nên sự hấp dẫn cho câu chuyện tình của thiếu nữ và chàng trai đầu tiên trên thế gian này.

Chỉ bằng sự cầu nguyện và lòng khát khao mà đời ta sẽ đi qua cuộc đời này bên nhau.

Nỗi khát khao ấy không bao giờ phai nhòa trên thế gian, mà sẽ đọng lại trong trái tim mỗi người vợ yêu chồng cho đến tận cùng của thời gian.

facebook.com/nhacuatban-tre

ISBN 978-604-1-03088-4

Nhật ký tình yêu

8 934974 125099

Giá 47.000 đ

nxbtre.com.vn

CÙNG ĐỌC, CÙNG CHIA SẺ

Mục lục

Nhật ký Eva

thứ Bảy

Chủ nhật

Chủ nhật tuần sau

thứ Tư

thứ Năm

Chủ nhật

thứ Hai

thứ Ba

thứ Sáu

Trích nhật ký của Adam

trưa thứ Hai

thứ Ba, thứ Tư, thứ Năm và hôm nay.

thứ Sáu

Sau mùa thu

Bốn mươi năm sau